1831

GÖKHAN EVLİYAOĞLU

Su Uyur Komünist Uyumaz

Toprak Yayınları

türkçü
betik
Toluhan

Gökhan Evliyaoğlu

Su Uyur Komünist Uyumaz

T O P R A K
Dergisi Yayınları Nu. : 12
Posta kutusu 30 — Beyazıt
İstanbul 1962

Basıldığı yer :

Büyük Kervan Matbaası

Türbedar Sokak Aydınlar Han Zemin kat Cağaloğlu - İst.

ÖNSÖZ

Türk basınıda acı da olsa, itiraf etmeliyiz ki, komünizme karşı hassas ve uyanık olmanın zaruret ve mecburiyetini duyan yazarların sayısı gün geçtikçe azalmaktadır.

Halbuki, bugün düne nisbetle daha da müsait bir ortamda olduklarını zanneden vatan hainlerinin, çeşitli maskelerle karşımıza çıkmaları, daha uyanık daha şuurlu olmamızı icabettirmektedir.

İşte bu zarureti son yıllarda en çok hissedenlerden biri olan genç ve ateşli milliyetçimiz sayın Gökhan Evliyaoğlunun bu eseri, ümit ederiz, gaflet uykusunda olanları, yerinde ve zamanında bir ikaz olacaktır.

İlhan E. Darendelioğlu

SU UYUR, KOMÜNİST UYUMAZ

Türkiyede komünist var mı yok mu? 1961 dünyasında bundan daha ahmakça bir sual olmaz. Buna rağmen sağlam bir mantıkla, aklın, zekânın, müşahedenin bütün ciddiyetiyle bu suali cevaplandırmağa artık mecburiyet hâsıl olmuştur. Şöyle : Japonya'da, Filipinler'de, Amerika'da, Afrika'da hasılı dünyanın her tarafında bu «mahut tip» ten bulunur da, Tüıkiye'de hem de kızıl enternasyonel kutbunun hududunda hiç komünizm olmaz mı? Elbette vardır.

Peki komünist boş durur mu? İşte bir ikinci ahmakça sual de budur. Dünyanın neresinde komünist boş duruyor ki.

Madem ki Türkiyede de dünyanın her tarafında olduğu gibi komünistler var ve dünyanın her tarafındaki komünistler gibi Türkiyedekiler de boş durmuyorlar ve çalışıyorlar, öyle ise problem şudur: Dikkatli olmak. «Su uyur, komünist uyumaz» bunu unutmamak.

Sık sık ortaya atılıp da «bu memlekette komünist yoktur!» «bu edebiyatı terkedelim!» «Ona buna komünist damgasını vurmayalım», «Komünizm başka, sosyalizm başka şeydir, bizde birincisi değil ikinci vardır!» gibi lâflar yuvarlayanların maksatlarını araştırmak lâzımdır. Onlar kamuf-

lâjın, muharebenin esası olduğunu iyi bilenlerdir. Bunların maskelerini düşürmek lâzımdır. Bunun için de komünisti iyi tanımak, komünist kimdir? Bunu bilmek gerekir. İşte asıl mesele: Kim komünisttir?

Bir adam ki, konuşurken veya yazarken toplumu iktisadî ve fikrî mahiyette iki yapı halinde mütalâa ettiğini, bunlardan esas yapının iktisadî olduğunu, bundan gayrisinin safsatadan ibaret bulunduğunu söyler ve yazarsa, toplumun sırf iktisadî bir determinizme tâbi olduğunu, şahsiyetin bu muayyeniyetin çarkları arasında yer ve önemi bulunmadığını izaha çalışırsa, ferdî mülkiyetin aleyhinde bulunur, istihsâl vasıtalarına sahip olanlara karşı düşmanca tavır takınarak kollektif işletmeler, kollektif sanayi, kollektif ziraat gibi tekerlemeler mırıldanırsa, «malik» ler ve «mahrum» lar diye, «zengin» ve «fakir» diye «işçi» ve «istismarcı» diye ikilikler icad ederek zümre ihtilâflarını körüklemeğe çalışırsa, sınıfları birbirine düşürerek güya sınıfsız bir cemiyet yaratma hülyasını, bir nevi «plaj vatandaşlığı» rüyasını sevdirmeye uğraşırsa, bütün bu gayretlerden sonra bir işçi ordusunun teşekkül ederek her şeye hâkim olacağına inanırsa o adam tek kelime ile «komünist» dir.

Ama komünist zemine ve zamana göre ve cesareti nisbetinde, içinde bulunduğu cemiyetin va-

sat ve şartlarına göre bunlardan herbirini derece derece konuşur ve yazar. Hepsini birden konuşabileceği günleri iple çeker. Vatandaşları gaflete düşürmeyi, masum ve mağdur pozisyonlar almağı dener. Siyasî partileri biribirine düşürür. Rejimi dejenere etmek için didinir durur. Kendisine ve ideolojisine karşı çıkan manevî kuvvetlerle, siyasî otoritelerle cami ve kiliseyle çarpışır. Ahlâkı sükût ettirmeğe, politikayı rezil etmeğe uğraşır. Milletin en sağlam kalesi olan ordu ile halkın arasını açmağa çalışır. Tarih ile tarih şuuru ile istihza eder. Ütopik bir «sosyal adalet» sloganı ile adaleti kepaze etmeğe gayret eder ve «Siz bize hürriyet vereceksiniz, çünkü bu sizin programınızda var, fakat biz size hürriyet vermeyiz. Bu bizim programımızda yok» diye diş gıcırdatır.

Çalıştığı ve aslında ona düşman olduğu cemiyetin sosyal müesseselerinde, basında köşebaşları tutar, sonra bu köşelerde nesifler gibi çoğalarak köprübaşlarını ele geçirir. Toplumun gafletinden istifade edebilirse gazeteler, dergiler, mektepler, tiyatrolar, sinemalar kurar. Ve hiç durmadan dinlenmeden çalışır.

Onları iyi tanımağa mecburuz. Komünistsiz memleket, komünistsiz basın yeryüzünde yoktur. Dikkatli olmalıyız. Su uyur, komünist uyumaz.

10 Mart 1961

KARŞI TAARRUZ

B. Amerika Temsilciler Meclisinde heyecanlı müzakereler cereyan ediyor. Temsilciler yeni bir kanun teklifi üzerine Meclisin, Amerikan halk efkârının dikkatini çekiyor ve milletlerarası komünizm hareketleriyle komünistler tarafından girişilmiş olan harb halinin mevcudiyetinin resmen tanınmasını istiyorlar.

Kanun teklifi üzerine söz alan Meclis âzalarına göre;

«— Asrımızın en önemli hâdisesi, beynelmilel komünizmin bütün insanlığa, hür milletlere 1919 yılındanberi harb ilân etmiş olduğunu idrakte hür dünya zaaf göstermiştir. Muhtelif memleketlere mensup komünist partiler ittifakı, hür dünya'ya karşı açıkça topyekûn harb ilân etmiştir. 1960 Moskova tebliği halen 98 komünist partisinin ittifakiyle açılan harbin şiddetlendirilmesini istemektedir. Gaye, komünist olmıyan milletlerin nüfuz altına alınıp imhasıdır. Başkumandanları da Kruşçef'tir. Hür Dünyanın zaaf ve mağlûbiyetinin sebebi, komünizmin harb ilânına karşı hür milletlerin tek taraflı olarak barışı sağlama gayretleridir. Halbuki harb başlamıştır. Harbin içindeyiz. Bu tek taraflı harbe müsamaha edilemez artık. Bu harb resmen tanınmalıdır. Düşman, sadece B. Amerikanın değil, bütün hürriyetseverlerin düş-

manıdır. Esir ülkelerin, peyklerin ve bütün hür memleketlerin halkları hep birlikte komünizme karşı harekete geçmelidir.»

Kanun teklifini destekleyen senatörler, Amerikan Cumhurbaşkanının, komünizme karşı psikolojik, sosyolojik harbin esaslarını ihtiva eden bir kanun ve program hazırlanmasını istemektedirler.

Amerikan Meclisinde görüşülen konu, daha şimdiden Hür Dünyada büyük ilgi toplamış ve komünistlere karşı olanların artık uyanıp kendilerine gelmelerinin bir hayırlı işareti olarak telâkki edilmiştir.

Bu işaretin, anti - komünist Türkiyede de sevinç ve heyecanla karşılanacağına şüphe yoktur. Esasen Türkiyemizde komünistlere karşı daima uyanık bulunan milliyetçi aydınlar ötedenberi beynelmilel komünizmin ilân etmiş olduğu tek taraflı harbi tanımış ve psikolojik, kültürel muharebeyi kabul etmişlerdir. NATO ve CENTO ittifaklarıyla dış politikasını, komünist blok'un askerî ve siyasî davranışlarına karşı kuvvetle perçinleyen Türkiyede komünizme karşı mânevi silâhlanma hareketleri de milliyetçi aydınlar ve komünizmden nefret eden halk tarafından yürütülmüştür.

«Su uyur, komünist uyumaz» parolasıyla, komünizme karşı bir kültür savaşı açmış bulunan gazetemizle «Düşünen Adam» mecmuasının gördüğü rağbet, bu fikir gazetesiyle bu fikir mecmuası-

nın, memleketimizde en yüksek tiraja ulaşması, Türkiyede aydınların ve efkârı umumiyenin komünizme karşı olan hassisiyetinin de en açık işaretidir. erçi Türkiyede de komünistler; dünyanın her tarafında olduğu gibi, bu anti-komünist fikir merkezlerini, bu mücadele vasıtalarını ortadan kaldırmak için türlü taktiklerle, çeşitli tahriklerle, siyasî jurnalcılıkla, binbir maske altında gayret sarfetmektedirler. Ama bütün bu gayretler hüsrana uğramaktadır.

Türkiyede anti-komünist aydınların açtıkları ve hiçbir zaman fasıla vermeden devam ettirdikleri mücadele kuvvet kazanarak gelişmektedir.

Aziz memleketimizde, komünistler akla hayale gelmedik tertiplerle çalışıyorlar. Gafil yazarlardan istifade ediyor, Nâzım Hikmetof lehine birtakım kirli işlere karışan, Humbaracı gibi adamları yetiştiren - bâzı gafil - gazetecileri de piyon gibi kullanıyorlar. Birtakım dikta telkinleriyle, peyk memleketler röportajlarıyla, demokrasi aleyhtarlığı yapıyorlar. Komünizmden nefret eden büyük halk çoğunluğunu «rey» mes'uliyetinden reyin vicdanla münasebetine ait bilgiden mahrum olmakla itham ve iftira ediyor, solak bir münevver istibdadı fikrini yaymağa çalışıyorlar.

Bütün bu çalışmalar Türk halkı ve vatansever idarecileri tarafından hayâl kırıklığına uğratılıyor.

Amerikan Meclisinde cereyan eden bu konu-

daki müzakerelere dikkat kesilmenin, yeniden derlenip toparlanmanın zamanıdır. Komünist partilerin ittifak ederek, yani bir soğuk taarruza geçmiş olmaları, hür milletlerin bir an evvel iç huzur meselelerini devamlı, barışçı hâl çareleriyle halledip, bu dış tehlikeye karşı müşterek bir fikir taarruzuna geçmelerini gerektirmektedir.

Kinsiz, ihtirassız, kavgasız devamlı bir iç huzura sahip olarak, siyasî partiler temellerine ve gerçek demokrasiye müstenid bir rejimle bu haricî tehlikenin karşısına dikilmek mecburiyetindeyiz.

İnkılâbın da hedefi budur. Huzur merhalelerini elbirliği ile, milletin her iyi hissiyatına önem vererek katedilen hürriyet yarışına devam edelim.

30 Haziran 1961

MÜCADELE, AMA NASIL?

Türkiye radyolarında açılan bir kampanya gereğince sık sık tekrarlanan sloganlar arasında «Su uyur, komünist uyumaz» sözünü duyduğum zaman, bundan on ay önce bir fıkrama başlık yaptığım aynı cümleyi tedai ettim. Ve o zaman gazetemizde komünizme karşı açtığı çetin mücadeleyi ve bu sebeple bir kısım basına mensup bazı kimselerin bize karşı tam bir iftira, tezvir, jurnal fırtınası ile birlikte nasıl şahlanmış olduklarını acı bir fikir tebessümiyle hatırladım.

Rejimin krize girdiği ve bir kardeş kavgasının ilk belirtileri karşısında 27 Mayıs inkılâpçılarının duruma müdahale ettikleri günlerdenberi bir gazetede toplanmış bulunan kadro olarak vatandaşların dikkatlerini (sol) dan gelebilecek büyük felâketlere çektiğimiz zaman gerçekten bir millî vazife ifa ettiğimize inanıyorduk.

Komünist radyolarla birlikte, basınımıza ve birçok müesseselere sızmış olan komünist ajanlar hep birden 27 Mayıs inkılâbının gayelerini istismar etmeğe çalışırken ve sapık kalemşor «Viva Castro!» diye nârâlanırken, dumanlı havayı seven sol cenah kurtları tozu dumana katarak, ortalığı bulandırmağa gayret ederek bizim komünizm aleyhindeki feryatlarımızı boğmak, gazetemizi

kapattırmak, bizi tevkif ettirmek için türlü iftira manevralarına girişiyorlardı.

Beyoğlundaki Rus Konsolosluğu vitrinlerinde inkılâbımızın, bolşevik inkılâbıyla aynı yönde (!) bulunduğuna dair, insanı kahredici dövizler teşhir ediliyordu.

Aslında herbiri millî ve askerî şerefleriyle, komünizme karşı birer teminat olan Millî Birlik Komitesi üyelerinin vatansever tutumları sol dalgaları kaya gibi karşılarken, bu arada sayın Kurmay AlbayAlparslan Türkeş'in komünistlere zemberek gibi çarpan meşhur beyanatları bütün Türk milletinin yüreğine su serpmişti.

Bu vesile ile de çileden çıkan mahutlar, bizim M.B.K. ni, aynı vatanı, aynı milleti, aynı hassasiyetle sevketmekten başka bir şeyle izah edilemiyecek olan beraberliğimizi bozmağa teşebbüs etmişlerdir.

M.B.K. nin anti-komünist tutumunu övmekle kendilerine fikir rüşveti vermekte olduğumuzu iddia eden basın mensupları vardı.

Hepsine katlandık. Bir gün hakikatin anlaşılacağından emindik.

Basınımızdaki gafillerin hakikati görebilmeleri için Castro'nun maskesini düşürmesi, Kore inkılâbını dejenere ederek komünistleştirmeğe çalışan solcuların askerî bir darbeyle durdurulması icabetti. O zaman biraz kendilerine gelir gibi ol-

dular. Ancak o zaman Castro aleyhdarlarını yeren, Kore hâdiselerini bol bol istismar eden kalemleri yavaşladı, fırçaları kurudu. Üstelik içlerinden birinin bu konuda bir tahkikata mevzu teşkil etmesi bunları bir hayli şaşırttı.

Millî Birlik Komitesi ile Bakanlar Kurulunun müteaddit müşterek toplantılar sonunda Türkiyede komünizmin barınmasına mâni olucu bir kampanya açılmasına dair verdikleri karar tam zamanına rastlamıştır.

Ancak hemen ilâve edelim ki, bu kâfi değildir. Vatandaşları komünistlere ve kızıl tahrikçilere karşı uyanık olmağa davet etmekle iş bitmez.

Bu konuda yeni bir isnad ve iftira devri açılmasını önlemek için komünizmin ne olduğunu, komünistin kim olduğunu her sınıftan herkese anlatabilmek için bazı ölçüler ve bilgiler vermek gerekir. Bu da yetmez. İnkılâbın gelecek nesillere ve iktidarlara bırakacağı en büyük ve lüzumlu müesseselerden biri olmak üzere konusu sadece komünizm ve komünistler olan «ihtisas mahkemeleri» ni tesis etmek icabeder. Bu konudaki asılsız isnad ve iftiraların cezalarını arttırmak da yerinde olur. Böyle dört başı mamur, medenî bir mücadele sistemi içinde bırakınız kim ne istiyorsa dilediği gibi yazsın, çizsin. Aksi takdirde sadece bir polis tedbiri olarak alınması fayda temin etmez. Hattâ, bir bakarsınız bu tedbirleri bir fikir hürriyeti meselesi

haline getirmek isteyen gafiller çıkar.

Rejim, gerçekten ihtisas mahkemelerinin teminatı altına alındıktan sonra bütün fikirler için hürriyet istemekten daha tabiî ne olabilir?

Söz sırası gelmişken bir hususu tekrarlamadan geçmiyeceğiz. Devletin bu konuda basını kontrol etmesine lüzum kalmaması için Basın Yasasına komünizm propagandasını önleyici bir maddenin ilâve edilmesini, Basın Şeref Divanı kurucuları hâlâ düşünmüyorlar mı?.. Hayret!.

6 Haziran 1961

TEHLİKELİ OYUNLAR

Bazı gazeteler, komünizme karşı mücadele kampanyasını mühimsememekte ısrar ediyor, inatla direniyorlar.

Bunlardan bir kısmı aylardanberi komünistlerle savaşanlara karşı savaştıkları için şimdi ne yapacaklarını şaşırmış durumdadırlar. Bir kısmı ise bugüne kadar Türkiye'de komünistler bulunmadığını iddia ettiklerinden şimdi iddialarını nasıl tevil edebileceklerini düşünmektedirler.

Hele, iki üç gazete var ki, bunların tutumu büsbütün endişe vericidir. Bu iki üç gazete, her hâdiseyi ellerindeki eskimiş, modası geçmiş, kötü politika vasıtası demogoji klişelerine uydurup muayyen bir açıdan heyecan ticareti yapmak itiyadındadır.

Misal olmak üzere bu gazetelerin dünkü nüshalarından üç örnek verelim. Evvelki gün tevkif edilen 22 komüniste ait haberleri Yalman - Birgit oyuncağı «Hür Vatan» gazetesi, aynı kısır siyasî açıya dahil zavallı «Havadis» gazetesi bir de mahut «Tanin», (anti-komünizm kisvesine bürünen inkılâp aleyhdarları yakalandı) yahut (yeraltı faaliyeti yapanlar ele geçirildi) şeklinde birtakım zorlamalarla yayınladılar. Bu ifade şekillerinde, komünizme karşı savaşanlar üzerine şüpheler çek-

mek kasdını yahut gafletini sezmek zor değildir.

Komünistlerin, dünyanın her tarafında türlü şekiller ve kıyafetler içinde çalıştıkları bir hakikattir. Hatta fikrini aşılamak istediği kimseye, işinin başlangıcında komünist aleyhdarı gibi göründükleri de olur. Ancak şu var ki komünistin, içinde en fazla rahatsız olacağı kendisine çok iğreti gelen ve hiç yakışmıyan kıyafet, sahte komünizm aleyhdarlığıdır. Bu kıyafet içine girmeğe çalışan ve ancak, çok saf vatandaşları kandırmağa gayret edebilecek olan bu tip komünistin mumu yatsıya en yakın zaman aralığında eline tutuşturulmuştur.

Sonra komünizmde mücadele geniş mânâsıyla tam bir ihtisas işidir. Ne neşir yolu komünizme savaş açanlar bu sahada hiç bir şüpheye yer vermiyecek şekilde tanınmış kişilerdir. Komünistlerin bu hüviyetleri taklit ve temsil etmesine imkân yoktur.

Bizim bu vesile ile dikkati çekmek istediğimiz husus şudur. Komünist, hangi kıyafette, hangi şekle girerse girsin daima ve her yerde komünisttir. Mühim ve tehlikeli olan onun vasıtaları değil, komünistliğidir. Vasıta ve sahte kıyafet değişiklikleri bu sahte kıyafetlerin değil komünistin tehlikesini arttırır.

Hizmet vasıtalar, şekiller, kıyahetler, inanışlar üzerine şüpheleri arttırmakla değil, hangi şekil ve vasıtayı kullanırsa kullansın komünist'in kim ol-

duğunu bütün vatandaşlara öğretmektir. Komünizmin ve komünistin tanınması için her seviyeden herkese göre bazı ölçüler, ayıraçlar verilebilir. Bol ve ucuz rehber kitaplar ve broşürler neşredilebilir. Gazeteler bu konuda halkı aydınlatabilir.

Sağa sola şüphe çekmekten vazgeçip, gazeteler, gerçek komünistin kim olduğunu, neler yapmak istediğini açıkça belirtmeli. Hele bunların arasında basına sızanlar olmuşsa onları teşhir ve takbihden çekinmemeli.

Samimî mücadele işte budur.

9 Haziran 1961

TÜRKİYE'DE KOMÜNİZM

«Son haftalarda komünizm konusunun Türkiye'de ön plâna çıkarıldığı» gerekçesi ile Milliyet gazetesinde Çetin Altan üç gün üst üste üç yazı yazdı. Okuduk. Fakat itiraf edelim ki sabırla okuduk. Çünkü gerekçesinden yani ilk satırlarından üçüncü yazının son noktasına kadar fikir adına ne anlatılmak istenmişse hepsi hatâlı. Açık konuşayım, ben Çetin Altan'ı bu yazıları yazan Çetin Altan'dan daha kültürlü zannederdim.

Kendisinin bir komünist olmadığını bildiğim halde niçin komünizme açıkça düşmanlığını ifâde etmediğini merak eder dururdum. Şimdi sebebini öğrendim. Gördüm ki Çetin Altan komünizmin ne olduğunu iyice bilmiyor. Hele Türkiye'deki komünist faaliyetinden hiç haberi olmamış. Bakın, biribirini tamamlamak ve değişik açılardan «Türkiye ve Komünizm» konusunu incelemek üzere üç yazı yayınlıyan Çetin Altan, üç yazısında da ayni şeyleri tekrar etmiş. Özet olarak şunları söylüyor, diyor ki:

«Komünizm Rusya'nın beşinci koludur. Bütün dünyayı ahtapot gibi sarmıştır. Rusya komünizm uğruna dış memleketlerde milyarlarca para harcamaktadır. Türkiyede Rusya'nın komünizm için gayret sarfettiğine şüphe yoktur. Bu sebeple po-

lis komünistleri takip etmelidir. Ancak bu kâfi değildir. Çünkü komünizm kendisine uygun bir iktisadî ortam buldu mu, kolayca serpilir ve bir gecede kanlı çiçeklerini açıverir. Bu ortamı değiştirmedikçe komünizm önlenemez. Onun için polis tedbirleriyle, yalan yanlış tevkiflerle komünizmi durdurmak mümkün olmaz. Esasen komünisti tanımak çok zordur. Ben komünistim diyen adam bile komünist olmayabilir. Bu sebepten birine komünist diyen, iddiasını ispata davet edilmeli ispat edemezse cezalandırılmalıdır. Bizde komünizmle mücadele dejenere edilmiştir. Bütün ünlü kişilere komünist yaftası vurulmuştur. Ve bu komünistlerin işine yaramıştır. Çünkü bu ünlü kişilerin komünist olduğuna inananlar komünizmi sevmişler, yahut iftira telâkki edip komünizme karşı mücadele edenlere inanmamışlardır. Böylece bol bol kullanılan komünist kelimesi artık yadırganmaz hale gelmiştir. Komünistin komünist olabilmesi için partiye girmesi ve ihtilâlci metotlarla çalışması şarttır.»

Özet olarak yukarıya aldığım bu sözleri Çetin Altan, kaydedeyim ki, bu kadar muntazam şekilde ifade etmeğe de muvaffak olamamıştır. Ancak konu, üzerinde önemle durmağı ve bu yazıların kritiğini yapmağa değer.

Yazarın iddia ettiği gibi Komünizmin Rus beşinci kolu olduğu doğrudur. Dünyayı ahtapot gibi

sardığı, Rusyanın bu ahtapot için milyarlar harcadığı, Türkiyede çok gayret sarfettiği de doğrudur.. Bu sebeple polisin komünistleri takip etmesi gerektiği, ancak bunun kâfi olmadığı, komünizmin serpilip gelişmesini sağlayan ortamın değiştirilmesi icap ettiği de doğrudur. Doğrudur ama bunları bugün okuma yazma bilmeyen vatandaşlar da biliyor, biliyor ve görüyorlar. Okur yazarın asıl bundan sonrasını ifâde etmesi, ortaya koyması ve yeni şeyler söylemesi gerekir. Ne çare ki Çetin Altan asıl bundan, bu doğrulardan sonrasını bilmiyor. Ve başlıyor gaf üstüne gaf yapmaya.

Komünizmi önlemek için, kendisine uygun ortamın değiştirilmesi icabettiğini söyleyen yazar bu ortam değiştirilmedikçe komünizmin önlenemiyeceğini iddia etmekle hatâlı düşünmeğe ve farkına varmadan komünist diyalektiğini tatbike, çünkü hâdiseleri tarihî materyalist bir muayyeniyetle izah etmeğe başlıyor. Üstelik çok büyük bir yanlılşık yaparak Türkiyede de komünizmin gelişmesine müsait bir iktisadî ortamın mevcut olduğunu ve bu ortam değişmedikçe komünizmin önlenemiyeceğini ileri sürmekle sözünün nerelere kadar gittiğini düşünemiyor. Çünkü bilmesi lâzım ki Türkiyede böyle bir ortam varsa — ki asla yoktur, Çetin Altanın sandığından da esaslı bir şekilde bu ortam millî mücadeleden bu yana daima müsbete doğru değişegelmiştir — sür'atle değişti-

rilmesi mümkün değildir. O halde kısa zamanda netice almak isteyen komünizme Türkiyede karşı durmak mümkün değildir.

Madem ki polis de komünistlerle mücadelede kâfi değildir, öyle ise ya ortam değiştirelim ya komünistleri takip etmeyelim hükmüne mi varacağız?

Bu metot, bu netice, bu hüküm katiyen yanlıştır. Kötü iktisadî ortamın komünizme vasat hazırladığı doğrudur. Fakat kötü iktisadî ortamı, iyi bir iktisadî ortam haline getirmeğe en elverişli vasıtanın ve fikrin komünizm olduğunu, komünistlerden başka iddia eden var mıdır? İşte Çetin Altan'ın boş bulunduğu ve göremediği tehlike, bu boşluktan, bu korkunç gedikten geliyor.

Yazarın, polis takibine uğruyorlar diye, komünizme karşı mücadele eden milliyetçi yazarlara hedef oluyorlar diye yanıp yakıldığı bir kısım parasız şairler, adı ünlüye çıkarılmış (ünlü kişiler) yok mu? O, basında köşebaşları tutmakta olan yazarlar yok mu? İşte onlar, kötü ortamı iyi ortam haline getirecek vasıtanın komünizm veya maskeli sosyalizm olduğunu yaymağa, buna da cür'et edemezlerse adını gizledikleri komünist metotlarını telkine başladılar mı işte tehlike o zaman büyür. Bunlara inananlar, aldananlar çıkar ve hele bu aldananlar siyaset ve aksiyon adamları iseler tehlike birden gerçekleşiverir. İşte bu sebepledir ki iktisadî ortamın en yüksek seviyesine ulaştığı

Amerika'da bile Başkan Kennedy daha iki üç gün önce Amerikan basınını komünist yazarlara ve komünist propagandaya karşı ikaz etti.

Türkiye'de komünizme karşı mücadelenin dejenere edildiği, ünlü kişilere komünist yaftası yapıştırıldığı iddiasına gelince' burada Çetin Altan, gerçekten bazı şeyleri bilmediğini, bazı ünlü kişileri hiç tanımadığını ortaya koymaktadır.

Misal olarak verdiği isimlerden, Mareşal F. Çakmağa, İnönü'ye, Bayar'a, Menderes'e komünist denildiğini ilk defa işitiyoruz. Hangi ciddî adam, nerede böyle bir isnadda bulunmuştur?. Çetin Altan lûtfen, böyle bir isnadda bulunan bir muteber imza ve vesika gösterebilir mi? Hasan Ali Yücel'e gelince: O'nun da komünist olmadığı fakat affedilemeyecek gafletle bazı meşhur komünistleri himaye ettiği sabittir.

Falih Rıfkı Atay, «Yeni Rusya» isimli kitabındaki fikirlerden, sonraları, vazgeçmiştir. Şevket Süreyya «Suyu Arayan Adam» isimli eserinde nasıl komünist olduğunu ve nasıl pişmanlık duyduğunu bizzat kendisi anlatır. Hapisten kurtulduktan sonra Moskova'ya kaçan meşhur komünist Nazım Hikmet için şu :

«Memleketin en yavuz evlâdı
Nazım ağabey hapishanelerde çürür.»

mısralarını, o ünlü kişilerden Cahit Sıtkı yazmıştır. Gene o ünlü kişilerden bir çok profesör halen

yurt dışına sürülmüş ve bir Avrupa memleketinde bir komünist partiye girmişlerdir.

Daha devam edelim mi? bir gazete fıkrası bundan daha fazlasını içine alamaz. Ama icap ederse biz işi daha da uzatmayı biliriz... Eğer Çetin Altanda bu işe devam etme gücü ve kültürü kaldı ise.

9 Mayıs 1961

BASIN VE KOMÜNİZM

Hatırlarsınız, 27 Mayıstan sonra Türk Basınının bir «kendi kendisini kontrol» müessesesine şiddetle ihtiyacı olduğu anlaşılmış ve bu konuda derhal teşebbüse geçilerek «Basın Şeref Divanı» tesis edilmiş, bir de «Basın Ahlâk Yasası» imzalanmıştı.

Bu münasebetle yapılan toplantılarda, müzakereler sırasında Basın Yasası'na basın yolu ile komünizm propagandası yapılmasına mâni teşkil edecek bir maddenin de ilâve edilmesini istediğimizi ve bunun için hararetli bir mücadele açtığımızı fakat sonunda teklifimizi bir türlü kabul ettiremediğimizi okuyucularımız herhalde unutmamışlardır.

O zaman karşımıza çıkanlar «böyle bir teklifin bile yapılmamış telâkki edilmesi gerektiğini, komünizmin de bir fikir olarak hürriyetten istifâde etmesi lâzımgeldiğini» ileri sürmek cür'etini göstermişler ve yasaya «Din istismar edilemez» şeklinde bir madde ithal ettikleri halde «gazeteler, beynelmilel bir casusluk hâline gelen komünizm propagandasına komünist yazarlara yer vermezler» cümlesiyle ifâde ettiğimiz teklife itiraz etmişlerdi.

Eğer üç gündür gazetelerde nezaret altına alındığı bildirilen bir fıkra yazarının, gerçekten, iddia edildiği gibi komünist propaganda yaptığı sabit görülürse suçun işlendiği gazetenin Yazı İşleri Müdürü ile siyasî itibarı bir hayli sarsıntıya maruz kalacak olan kurucusunun başına gelenlere biraz kendi gafletlerinin, biraz da Basın Ahlâk Yasasındaki işte o boşluğun sebep olduğu anlaşılmış olacaktır.

Eğer o zaman teklifimiz kabul edilip de Yasaya alınsaydı Basın Şeref Divanına bağlı olarak çalışacak bir ihtisas komisyonu basına sızmağa tevessül eden komünist propagandayı derhal durduracak ve gazete mesullerini iş büyümeden ikaz edecekti.

Basın Ahlâk Yasasında, komünizm propagandasını önleyici bir madde ve şeref divanında böyle bir organ bulunmadığı için bu konuda iş siyasî polise ve savcıya düşüyor.

Ve işin asıl memnuniyet verici tarafı, öğreniyoruz ki, ilgililer bazı yazılar üzerine takibata geçmeden önce bu yazıları profesörlerden mürekkep bir ihtisas komisyonunun kritiğine arzetmişlerdir.

Bu şekilde devamlı bir ihtisas komisyonu, hatta bir ihtisas mahkemesi ne kadar lüzumludur. Böyle dikkatli ve kültürlü bir süzgeç «komünizm» i «sosyalizm» den, «propaganda» yı «fikir» den,

casusluğu ideolojiden ayırır ve suç işleyeni cezalandırır.

Basın hürriyetinin, sabır taşırıcı suiistimali karşısında cemiyetin manevî nizamını korumağa memur ilgililer daha fazla sabredemezlerdi. Bundan gene bir basın hürriyeti meselesi çıkarmak istiyenlerin mırıltılarını duymuyor değiliz.

Noksanı tamamlamak daima mümkündür, kuruluşunun dokuzuncu ayında Basın Şeref Divanı, Yasayı yeniden gözden geçirmek lüzumunu, bilmem, duymuş mudur?

O zaman söylediklerimizi tekrar edelim:

Kendi kendisini kontrol edemiyen basın mutlaka otorite tarafından kontrol edilir. Bu tabiîdir. Kendimize gelelim.

22 Mayıs 1961

TEHLİKELİ ŞAKALAR

Ne zamandanberi bizim Doğulu kafalara sesleniyoruz. «— Böyle tehlikeli şakalar yapmayın!» diyoruz. «Nükteyi fikre tercih etmeyin, düşünmeden, sırf maskaralık veya komiklik olsun diye ciddiyeti rencide etmeyin!» Diyoruz. Dinlemiyorlar. Anlamıyorlar. Kolaya kaçmanın, ciddî meseleleri alaya almanın, hafifliğin akla ve mantığa kurduğu tuzakları gösteriyoruz da :

— Tehlike bunun neresinde? diye diye tehlikelerin en korkunç uçurumlarına yaklaşıyorlar.

Gelişigüzel konuşmakla yetinseler, «ne ise» der geçersiniz yahut hemen mukabele eder hatasını anlatırsınız. Çok mühim bir meseleyi görüşürken yahut düşünürken, sırıtarak, soytarılık yaparak huzurunuzu bozmak isteyene hiç bir şey yapmasanız bile kaşlarınızı çatar yahut ciddiyetinizle protesto edersiniz.

Ama gelişigüzel konuşmakla yetinmeyip, gelişigüzel yazı yazmağa da kalktılar mı, ne yapabilirsiniz, hemen kaleme sarılıp hadlerini bildirmekten başka...

Bakınız şimdi yazılacak şey midir şu? Dün bir gazetede çıkan şu fıkracığı sabredip okuyoruz.

«Rusya Başbakanı Hrutçef, Devlet ve Hükûmet

Başkanımız Cemal Gürsel'e gönderdiği mesajda «büyük masraflar gerektiren askerî hazırlıklar» dan kaçınılmasını tavsiye ediyor.

Teşekkür ederiz.

Yâni, orduyu küçültelim, silâhları azaltalım, masrafı kısalım.

Bunun bir mânası da, sakın, günün birinde oraya yolumuz düşecekse, hem seyahatimiz kolay geçsin, hem de (sizin bulduğunuz gibi) biz de kasaları tamtakır bulmıyalım, demek olmasın!. — D.N.»

Şimdi aziz okuyucu; bir, Atatürkün
«Ölmez bu vatan, farz-ı muhal ölse de hattâ
Çekmez kürenin sathı bu tabutu cesîmi.»

Beytinde «ölmez bu vatan!» dan sonraki kelimeleri beğenmeyişini, lüzumsuz buluşunu, tahammül ve sabır kabul etmiyen millî asabiyetini düşününüz, bir de bu fıkra yazarının yukarıdaki satırlarını okuyunuz.

Espri de olsa, böyle şakaların Türk basınında yeri olmamak lâzım gelir. Bu tarz bir komikliğe ne irademiz ne de muhayyilemiz alışkındır.

Acemi komik, lütfen hizaya gelir misiniz!..

3 Eylül 1960

ÖNCE KOSTÜMLERİ HAZIRLIYORLAR

27 Mayıstan hemen sonra bazı gazetelerin, birtakım mefruz hedeflere karşı hücum hazırlığına giriştikleri. dikkatli okuyucuların gözlerinden kaçmamış olmalıdır.

Bu gazetelerin yaygaraya ihtiyaçları vardır. Ancak bu suretle 25 kuruşluklarını çoğaltabileceklerini anlamışlardır. Fakat koparacakları velvelenin semereli olabilmesi için taarruz hedeflerinin hakikate uygun gösterilmesi şarttır. Ve bu endişe ile gölgeleri cisimlendirmeğe, hayaletleri korkuluk haline getirmeğe, mefruz hedeflerde tehlikeler icat etmeğe mecburdurlar.

Nitekim öyle yapıyorlar. Vura vura eskittikleri, okuyanları ve dinliyenleri bıktırdıkları gericilik, yobazlık gibi hedeflerin yanına şimdi de birdenbire, durup dururken Nasyonal - Sosyalizm, Nazizm, Faşizm gibi yenilerini ekliyorlar.

Bu yeni taktik bir sabah gazetesinde bir karikatürle başladı: Muhtelif istikametler gösteren bir iarşet direğinde, «faşizm'e gider» mânasında bir ok tesbit edilmişti.

Evvelki gün, aynı gazetede, aynı mevzuda bir karikatür daha neşredildi: Bir Millî Birlik Komitesi üyesinin «herkes bizi kendisinden yana zannedi-

yor» mealindeki sözü üzerine çizilen bir karikatürde bir vatan cephesi üyesi, bir yobaz, bir komünist ve bir faşist yan yana gelmişler, Millî Birlik Komitesini alkışlıyorlar.

İya ama, bu karikatüriste ve gazeteye şunu sormak lâzımdır :

— Bu gamalı haç taşıyan genç adam kimi, yahut kimleri temsil ediyor?

Türkiyede (nazizm) i zümleştirenler mi var? Yoksa, Millî Birlik Komitesini alkışlıyan bu (tip) de nereden çıktı?

Bir zekî dostum karikatürdeki kasdı veciz şekilde ifade etti:

«— Şimdiden kostümleri hazırlıyor bu gazeteler» dedi. «Sonra bu kıfayetlere yakıştıracakları tipleri de icat ederler.»

1 Eylül 1960

LÜTFEN HİZAYA GELİNİZ!

Dün, maalesef bir Türk gazetesinde, okuyanları hayretler içinde bırakan bir yazı yayınlandı. Dialektiğini şaşırmış bir mantıkla, çok karışık yollardan bir takım fikirlerin güya gerçekliğini ispata çalışan yazar, önceden tasarladığı neticeleri istidlâl edebilmek için bir hayli uğraşmış. Fakat kültürsüz olduğu ve zekî olmadığı için, dikkatli bir okuyucu yazarın bu yazısında nasıl açıklar verdiğini, bir sinirlilik havası içinde insanın ne gaflar yapabileceğini görmekte gecikmez.

Sebebi meçhul bir ürkeklikten mütevellid kelime ve cümle anarşisi içindeki fikirlerini aydınlığa çıkararak özetliyelim; yazar diyor ki:

«Türkiyede hava bozulmağa yüztuttu. Toplumun iktisadî hesaplar üzerine eğilmesi önlenmek isteniyor. Muayyen bir zümre hesaba ait tenkitleri komünistlik diye kenara itmiye çalışıyor ve sosyal düşüncelere meydan vermemek için bu düşüncelerle Rusya arasında bağ kurup ikisini birden lânetliyor. Gagarin'in fezayı delip dönmesini mühimsemiyor, Küba'da Amerikanın yaptığı hatayı, Rusyaya çatmak için mubah gösteriyor. Türk basını da hatâya düşerek bu meseleyi dünya basınından farklı tam zıddına olarak ortaya koydu.

Halbuki durum tersine idi. Amerika Küba işine karışmakta haksızdı. Çünkü daha önce Rusya karışmıştı. Meselâ Türkiyede, inkılâptan sonra Cemal Gürsel Amerika'nın Menderes'in tutumunu desteklediğini zannetmekten doğan bir reaksiyonla Rusya'ya kaysa idi. Amerika da buna karşı Menderes'in taraftarlarını kışkırtsa ve isyan çıkartsa idi... Ya... Küba meselesi bu... Amerika Küba'yı istismar edip durdu, Ruslar buna meydan vermemek için - dururlar mı - Castro'yu kendilerine çektiler. Kennedy'ye gelince söktüreceğinden emin olmadığı bir çıkış yaptı. Amerika'nın prestijini berbat etti. Şayet biraz daha dayatsa Rusya dünya sulhünü bozacaktı. Rusyanın geri çekilmiyeceğini hesap etmedi Kennedy. Ve Kennedy'nin notası boşa gitti. Castro isyancıları yendi. Rusya bir puan daha kazandı.»

İşte yazarın insanı hayretlere garkeden düşünceleri bunlar.

Beğenen ve inanan bir iki yazarcık daha çıkar, bunlar da kırk akıllının çıkaramıyacağı taşları kuyuya atarlar da durup dururken Türk düşüncesi gene huzursuz olur endişesi içinde zaman geçirmeden bu fikirlerdeki fikirsizliği ve görüşteki hatayı ortaya koymak lâzımdır. Hanginiz, manzarayı dürbünün ters tarafından seyretmiye çalışan bir çocuk görseniz «öyle değil, böyle...» diye düzeltmezsiniz. Kaldı ki bu adam sadece seyret-

miye çalışmıyor gördüğü bütün tersine manzarayı herkese «gerçek» diye nakletmiye uğraşıyor... O kadar kolay ki... Eline kalemi alıp «gerçeği görelim, gerçek bu...» deyince bütün anlattıkları gerçek oluveriyor sanki.

Bu yazara sormalı: «Toplumun iktisadî hesaplar üzerine eğilmesi» ne demektir? İktisadçıların ve düşünürlerin iktisadi hesaplar üzerine eğilmesi mümkün ama toplumun eğilmesi nasıl olur? Hem bu iktisadî hesaplar tetkik edenlere komünistlik damgasını vuran kim? Bu yazar sık sık bu feryadı basıp duruyor. Bu alınganlık neden? Niçin bu mevzuda hep kendisi yaygara koparır. Ondan başka iktisadî hesaplar bahsinde yazı yazan başka bir yazar yok mu bu memlekette? Hadi müsterih olsun bakalım. Merak etmesin çünkü iyi yetişmiş bir komünist'in de kendisine göre bir felsefesi ve metodu vardır. Bu metot hatalıdır. Fakat komünist bu hatayı kabul etmez. Karşılaştığı her hadiseye açık ve seçik olarak cesaretle metodunu tatbik eder. Onlarla her türlü münakaşayı kabul edebilirsiniz. Fakat böyle eğri büğrü, ne demek istediğini ne türlü anlatacağını bilmeden dolambaçlı yollarla bir şeyler söylemek isteyenlerle uğraşmak - aklın saltanatı namına uğraşmak - ne kadar zor. Yazarın kullandığı bir de «Sosyal düşünce» tabiri var. «Sosyal» le bağlanmıyan bir, «düşünce» kalmıştı. Ne ise bu türlü düşüncelerle, bazıları Rus-

ya arasında bağlar kuruyorlarmış. Küba meselesi de böyle imiş.

Küba'ya Amerika'nın müdahale etmediği, etse idi Castro çetesinin hesabının bir günde görüleceği, Küba vesilesiyle Kennedy'nin yaptığı cesur jestin Amerika'nın prestijini çok yükselttiği, Rusya'yı adam akıllı korkutup ric'ate mecbur ettiği, asıl, Rusların Castro isimli kızıl haydutu tanklarla desteklemiş olduğu, Kennedy'nin hür dünyayı teselli edip ümitlendirdiği bir hakikat olarak güneş gibi meydanda iken bunun aksini iddia etmek ve «gerçek budur» demek ve dünya basını bu meselede tamamen bu yazarın iddiasının aksine hareket ettiği halde «bütün dünya benim gibi düşünüyor» diyebilmek için insanın önce şöyle elleriyle başını bir yoklaması gerekir.

Bırakınız bütün bunları ve şu teşbihe bakınız. Ne diyor mezkûr yazar: «Cemal Gürsel, Amerika-nın Menderesi desteklediğini zannederek Rusyaya kaysaydı. Amerika da Menderesçileri tahrik etseydi...»

Lâf mı bu?. Bir kere Cemal Gürsel'i böyle bir teşbihe mevzu edinilmiş olmaktan tenzih ederiz. Gürsel, öyle, bir kapris uğruna Rusyaya kaymak politikasına nasıl konu yapılır? Her hangi bir Türk hükûmeti Rusyaya kaydığı takdirde Türk Milletinin yediden yetmişe kıyam etmesi için Amerikaya ihtiyaç mı var? Bu yazar bu hususu tecrübe et-

mek istiyorsa, Türkiyenin Batılıları terkederek Rusyaya kayması lüzumu üzerine yazılar yazabilir.

Bu, bütün dünya basını adına yazı yazmak ve herkesin düşündüğünün aksini «gerçekçi düşünce» olarak ilân etmek kadar kolay bir ukalâlık olmaz.

Siz, gözü kulağı tıkalı yazar, lütfen hizaya gelir misiniz?

25 Nisan 1961

KURDUKLARI TUZAKLARA DÜŞENLER

Kendi kendisini kontrol etmiyen, halk tarafından kontrol edilmeğe ehemmiyet vermiyen, nihaî çare olarak devlet tarafından kontrol edilmek istenince de «Basın hürriyeti elden gidiyor» diye feryad eden gazeteyi kim terbiye edecek?

Bir Basın Şeref Divanı var, vazifesini yapamaz. Bir halk var, sevmediği gazeteyi okumaz, buna rağmen, o gazete halkı hiçe sayarak halka karşı ve halka rağmen, huzur bozucu neşriyata devam eder. Devlete gelince, basın hürriyeti konusunda azamî toleransı gösterir. İyi ama hürriyetin ve mes'uliyetin hududu nereden gelir, nereden geçer?

Bu ne pervasız tutumdur ki, kalemi eline alan, memleketin aktüel durumunu hesaba katmadan, şeref ve haysiyetleri gözetmeden, pespaye bir istihbaratla, maksatlı bir neşriyata girişir.

Buna heyecan ticareti bile denilemez. Çünkü sansasyon yapabilmek için de büyük bir kitle gazetesi olmak gerekir. Satışı, sıfıra doğru düşmekte bulunan, halkın gözüne girememiş, muteber bir ismin sahibi olamamış, batmak üzere iken sağdan sola binbir rica, minnetle borçlarının bir kısmını kapıyarak yayına devam çareleri arıyan bir varakpare, eğer, hakikatlere karşı bir neşriyat kampan-

yasına girişirse, bunda bir heyecan ticareti gayesi aranmaz. Daha bayağı, daha çirkin, daha korkunç bir maksat aranır. O da şudur: Ele geçen vesileden istifaden istifade ederek, daha doğrusu, vesileleri istismar ederek jurnal veya şantaj yapmak.

İşte en yakın örneği.

Memleketimiz aleyhindeki propaganda faaliyeti ile tanınmış, komünist kuklası, Aslan Humbaracı adında bir adam Tunustan, Economist dergisine bir mektup gönderiyor. Economist dergisinin yayınladığı baştanbaşa saçmalıklar, yalanlar ve iftiralarla dolu olan bu mektupta Aslan Humbaracı aynen şunları yazıyor:

«Ben öyle sanıyorum ki ondörtler, mutlaka Türkiyeye dönecekler ve Anadolunun şiddetle muhtaç olduğu ıslahatı yürüteceklerdir. Bu ne kadar çabuk olursa ve Albay Türkeş ile Sami Küçük arasındaki işbirliği ne kadar sür'atle yeniden kurulursa, Türkiye için de, Afrika-Asya âlemi için de, Batı için de o kadar iyi olur.»

Economist'in bu mektubu neşretmesini, eşi bulunmaz ve kaçırılmaz bir fırsat bilen, İstanbuldaki, - maalesef, İstanbuldaki - bir gazete ve onun iftira ve dedikodu özel sayısı bir dergi, derhal kampanyayı açıyorlar. «Gördünüz mü» diyorlar, Türkeş'in, Aslan Humbaracı gibi bir kimse tarafından desteklenmesi, kendisinin görüş ve faaliyetlerine ne gibi muhitler tarafından ümitler bağlandığını çok açık

bir şekilde belirtmektedir.» diyorlar. Bir de darbımesel bulup onunla hükümlerini veriyorlar: «Düşmanımın dostu benim düşmanımdır.»

Bir kere, bu adamlar bu cür'eti nereden alıyorlar? Eğer Aslan Humbaracının tek taraflı ve maksatlı olarak bir kimse ile dostluk kurmak istemesi veya bir kimseyi kendisine göre bir değer hükmüne bağlaması o kimseyi düşmanlarımız arasına katmağa kâfi ise, bu vatan haini'nin diline düşen nice memleket evlâdına hor bakmak gerekecek. Metodumuz bu olursa, önce mezkûr gazetenin başyazarından başlayarak onun bütün yakınlarını listeye kaydetmemiz lâzımdır. Hem, Aslan Humbaracının övdüğü adam değil, Aslan Humbaracıyı öven adam düşmanımız olmalıdır. Ölçünün hakikî olanı, sıhhatli olanı budur. Bu ölçüye göre, vatan hıyaneti bahsinde Aslan Humbaracıyı gölgede bırakan Nâzım Hikmetof'u senelerce öven, hapishaneden kurtarmak için didinen, üstelik onun «büyük vatanperver» olduğunu ilân eden malûm başyazar'ı acaba nasıl tavsif etmeliyiz?

Sonra bu pervasız gazete Aslan Humbaracının ağzına göre hüküm vermek illetini bir ölçü olarak ileri sürerse korkarız ki, ayni ölçülerle memlekette kıymet hükmü ve kıymetli şahsiyet kalmaz.

Ayrıca, sorabilir miyiz, Aslan Humbaracı, dün, Türk ordusunun şerefli, vatansever bir Albayı, bugün devleti ve milleti dış âlemde temsil eden idea-

list bir memuru olan Alpaslan Türkeş hakkında baştanbaşa yalan ve iftira ile dolu sözler sarfetti diye, Türkeş'i küçük düşürmeğe yeltenmekte kimin ne menfaati vardır? Türkeş'den Aslan Humbaracı gibi ümitlenenler kimlerdir, hangi muhitlerdir?

Esasen Aslan Humbaracı gibi bir vatan haini mezkûr mektubunda sadece Türkeş'den değil, ayni zamanda onun şerefli, silâh ve inkılâp arkadaşı Albay Küçük'ten de ümitlendiğini belirttiğine göre, bu gazete elindeki ölçüyü neden istisnaî bir şekilde kullanıyor? «Korkuyor da ondan» diyeceksiniz. «Doğru» diyeceğiz biz de. Şimdi eğer, sayın Albay Küçük de yurd dışında vazifeli olsa idi, cümle kuruluşu ve metod değişmiyecek, ayni yollardan, ayni insafsızlıkla, ayni hükme varılacaktı. Biliyorum, sayın Albay Sami Küçük de bu makaleyi okuyunca «doğru» demekten kendisini alamıyacaktır. Ve uzaklarda, sayın Alpaslan Türkeş, Humbaracının iftiralarına konu olmaktan dolayı, bir silâh ve inkılâp arkadaşına tanınan «üzüntü» halini bile kendisinden esirgeyen bir gazete ile bir pestenkerâni dergi hakkında kim bilir neler düşünmektedir.

Resmî ağızlar ve mes'ul yetkililer «ondörtler» le «yirmi üçler» in esaslı bir fikir ve ideoloji ihtilâfından dolayı değil, bazı usul ve prensip farklarından dolayı ayrıldıklarını beyan etmişlerdi. Biz, kalanlar kadar, gidenlerin de, Humbaracı ile ayni seviyede mütalâa edilemiyeceklerine inanıyoruz. Bu

seviye, vatanseverlikte her mensubu bir iftira olan Türk ordusunun hiçbir unsuruna yakıştırılamaz.

Asıl, bunu yakıştıranlar ortalığı bulandırmak istiyenlerdir. Ve humbaracıya, bunların daha yakın olduğu, sadece bir karine olmaktan da çıkmıştır. Bu hususta yakın tarihimizden çıkarılacak birçok tecrübe ve ders vardır.

22 Temmuz 1961

Bir gazete var. Adı; Cumhuriyet. Bu gazetenin bir başyazarı var. İsmi; Nadir Nadi. Bu başyazarın da, dünkü gazetesinde bir baş yazısı var. Başlığı şu; «Sakallı, Irkçıları Neden öğdü.»

Bu başlı görünce hemen kendi kendinize soruyorsunuz: Irkçılar mı? Kim bunlar? Ya bu sakallı ırkçılar?

Acaba Cumhuriyet gazetesi, kendisine yeni hücum hedefleri mi hazırlıyor? Çünkü bu usul Türkiye'ye bu gazete tarafından getirilmiştir. Önce kostümleri hazırlar, lânetler, sonra da memleketin sevilmiş şahsiyetlerini bu kostümlere montaj sahtekârlığı ile, yol üstüne diktiği taarruz mankenlerine karşı yalın kalem tecavüz eder. Gene öyle bir manevraya mı girişti diye merak ettik. Yazısının ilk satırlarında konu, başlıktaki esrarı muhafaza ediyor. Ortalara doğru mesele biraz aydınlanıyor. Nadir Nadi bu, aydınlığı sever mi hiç, ışık, ister istemez ortaya çıkınca, o, kendisini tekrar karanlığa atıyor. Mumu söndürmek isteyince de kendisinin saçı başı tutuşuyor ne yaptığını bilemeden şaşkınlık içinde bir iki şey geveliyor. Işığı yaktığına yakacağına, yani konuyu açtığına pişman olarak yazısına son veriyor. Yazmasa idi olmaz mıydı? Diyecek-

siniz. Olmazdı. Çünkü işin eninde sonunda gelip kendisine dokunacağını biliyordu. Bu konuya girmeğe ve vehmettiği hücumlara önceden karşı durmağa bunun için ilk taarruzu yapmağa kendisini mecbur hissetti. Bakınız neden?

Okuyunca anlaşılıyor ki Nadir Nadi'nin dünkü baş yazısının başlığı «Sakallı Irkçılar»ı değil, ırkçıları öğen bir «sakallı» yı kastediyor. Şimdi, durup dururken, pek lâubali bir şekilde -gûya ciddî- bir gazetenin bir «sakallı» dan söz açması için ya milletçe bu sakallıyı bilmeliyiz yahut hiç değilse «sakallı» deyince, kolayca birini hatırlamalıyız. Var mı böyle bir meşhur. Size «sakallı» yı tanır mısınız dersem, aziz okuyucularım, bu lâkabın kime ait olduğunu, siz bilir misiniz? Elbette hayır. Ama Cumhuriyet gazetesi için, durum, bunun aksinedir. «Sakallı» bu gazetenin taifesi için hiç de yabancı bir kişi değildir. «Sakallı», halen yurt dışında sürgünde bulunan bir vatan haininin, Aslan Humbaracı adındaki kiralık düşmanın ta kendisidir. Cumhuriyet gazetesinin, O'nu, okuyucularına tanıtması için sadece «sakallı» demesi kâfidir. Çünkü Onu bizzat Cumhuriyet gazetesi yetiştirmiş, imâl ve icad etmiştir. Geçmiş senelerde, memleket ve Türklük aleyhdarı fikirlerinden dolayı askerî mektepten kovulan bu adamı Cumhuriyet gazetesi gazeteci(!) yapmış, okuyucularına takdim etmiş, çarpık ideolojisini tefrikalar halinde yayınlamış sonra o çarpık

fikirler yüzünden Aslan Hubaracı, bu diyardan kovulmuştu. Aslan Humbaracıyı yetiştirmiş ve Türkiye'ye ve dünyaya takdim etmiş olan Cumhuriyet gazetesi, tarih boyunca taşıyacağı bu iğrenç lekeyi ne zaman aynada görse, ruhunda çöreklenen bir kompleksin, müşahhaslaşıp akrepleşerek kendi maddî bünyesine musallat olduğu vehmiyle, işte böyle, ne yapacağını, ne diyeceğini şaşırıp kalır. Şu saçmalıklara bakınız.

Bizim geçen gün bu sütunda, Aslan Humbaracı denilen halinin bir yazısını bahane ederek, daha doğrusu bir yazısından istimdat ederek sayın Alpaslan Türkeş'e iftira ve hücum eden bir okunmaz gazete ile onun dedikodu ve tezvir özel sayısı olan derginin bu hatalı tutumunun tenkid edişimize içerliyen Nadir Nadi, tabiî Aslan Humbaracı kompleksinin tesiri ile de gazetemize ve yazımıza saldırıyor. O, okunmaz gazete ile derginin müdafaasını üzerine alan Nadir Nadi'ye göre:

...Aşırı sağ ile aşırı sol, milletimiz için iki güçlü tehlikeymiş.. (O halde aşırı solcuları neden himaye eder bu Nadir Nadi?) Aşırı sol'a yasak konulunca, o aşırı sol, aşırı sağ'a sızarmış.. (Bakın hele). Nitekim öyle olmuş işte, bir zamanlar İstanbul'da çalışan (Cumhuriyette! demeğe dili varmıyor) ve sakallı gazeteci diye tanınan.. (biz tanıttık-diyemiyor).. bu Aslan Humbaracı, bir mânasız (-) sebeple (Kanuna hakaret ediyor) askerî okuldan

kovulmuş.. Türklüğe düşman olmuş.. Yurt dışına sürülmüş. Ve geçenlerde bir İngiliz gazetesine mektup yazarak Türkeş'i öğmüş.. (Yalnız Alpaslan Türkeş'i değil, biliyorsunuz Albay Sami Küçük'ü de birlikte.) Nadir Nadi, Türkeş'in fikriyatını bilmezmiş ama.. (Ne olacak cehalet, ne ayıp.) Söylendiğine göre aşırı sağ eğilimli imiş. Aslan Humbaracı aşırı sağcı değilmiş ama, sağa sızmış. Humbaracının efendisi (Kim yani, velinimeti mi) Türkiye'yi aşırı sağa sürükleyip Batı'dan ayırmak istermiş. İşte bu düşüncelerle, Humbaracının mektubunu ve ondan kimlerin faydalanabileceğini bir dergi haklı olarak ortaya koymuş (Demek ki o gazete, o dergi ve Cumhuriyet gazetesi faydalanmağa başlamışlar bile.) Bundan gazetemiz gocunmuş.

Çünkü biz, Humbaracı'nın mektubunu vesile ederek yani onun oyununa gelerek, huzur bozucu neşriyat yapan o dergi ile gazetenin hatâlı tutumunu ortaya koymuştuk. Gaflete işaret etmiştik. Hâtırlarsınız, Türkeş'in, dün ordunun askerî şerefini, bugün dışarda milletini ve devletini temsil eden bir memur olduğunu, Humbaracı'nın tek taraflı yorumunun bir öçü olamıyacağını, üstelik sadece Türkeş'i değil, Albay Küçüğü de, çarpık ağzına almak istediğini, maalesef, o tezvir dergisi ile gazetesinin, çok kirli bir elden, çok kötü ve tehlikeli bir silâhı almış olduklarını, Aslan Humbaracıya önem vermenin, ona yardım etmek, onu tekrar hatırlatmak

demek olacağını yazmıştık. Şimdi kampanyaya bir de Cumhuriyet gazetesi katıldı.

Seni salon sosyalisti seni.. Elimi, arşivimdeki fişine doğru uzatıyorum. Daha şimdiden, matosyan matbaası hikâyesinden, «Vaadim» romanına, Fahri Kurtuluş mitinginden, M.T.T.B. nümayişine kadar bir sürü kupür, kitap, broşür masamın üstüne döküllüverdi. Bir hayli tozlanmış şeyler. Ama yeni nesiller için eğlenceli olabilir.

Hamle bre Nadir Nadi!

24 Temmuz 1961

U Y K U D A K İ L E R

Son bir yıl içinde, modaya uyarak, akıllarına gelen her şeyi, fikir ve temenni adı altında, basın ve düşünce piyasasına süren yaygaracılardan bir kısmı bir ara koro halinde: («Köy Enstitüleri» ve «Halkevleri» eski bünyeleriyle yeniden açılmalıdır!) diye tutturmuşlardı. Son aylarda bunların sayıları bir hayli azaldı.

Geçenlerde bu konuda yeni ve çok sönük bir hamle yapmağa yeltenenlerden, Tanin gazetesinin imzasız başyazarı ile Oktay Akbal adında biri, verdiğimiz cevaplar üzerine susmak durumunda kaldılar. Yalnız, okunmayan Vatan gazetesinin amatör hikâyecisi Naim Tiralı ufak çıkışlar yapmakta devam ediyor. Dün ona bir yardımcı daha iltihak etti. O adı değmez de batmak üzere olan gazetesinin bir köşesinden bir şeyler söylemek ister.

Demek ki kala kala iki kişi kaldılar. Bunlardan birincisi yani Naim Tirali, bizim yazılarımıza cevap vermek istiyor. İstiyor ama, tartışmada ileri sürdüğümüz iddiaların hiçbiri üzerinde duramıyor. Kendi düşüncesine karşı olan birtakım fikirleri bana maletmeğe çalışarak, kendisini hazırladığı şekilde, gene kendisine karşı müdafaa ediyor. Böylece bir radyofonik piyes yazar gibi, kendi kendi-

sine bir dialog yapıyor. Çok basit bir dialog. Bu konuda o kadar önemsiz cevaplar hazırlamış ki, bunları yazmak için, tutmuş, bunlara uygun düşecek, o derece basit sualler ve iddialar hazırlamış. Sonra da bunları bana aitmiş gibi göstermiş.

Bir kere, bu iddiaların uzaktan, yakından benimle bir ilgisi yok. Ben Köy Enstitüleriyle Halkevleri üzerine düşüncelerimi birçok defa yazdım. Bunlardan birinin, yani Halkevlerinin yerine kaim olmak üzere Türk Kültür Derneklerinin kurulmuş olduğunu, bu derneklerin modern şartlara daha uygun olduğunu, bunları onbir sene önceki parti derneklerine çevirmenin tam bir kültür gericiliği olduğunu belirttim. Köy Enstitülerinin ise kuruluş yıllarında hain ideolojilere yuva olabilecek şekilde hazırlanmış birer gaflet eseri olduklarına dair, hem onları kuran iktidar zamanında hem de daha sonra birçok resmî rapor tanzim edilmiş olduğunu ifade ettim. O devirde hükûmet tarafından bu konunun tetkiki ile tavzif edilmiş bir Millî Eğitim Müfettişinin ibret verici notlarını da gazetemizde neşrettik. Bu vesikalar, birçok sakat fikirli kafaları tedavi etti. Bazı tedavi ve şifa kabul etmez beyinler inat etmekte devam ediyorlar. Ya okumuyorlar, yahut okuduklarını anlamıyorlar.

Ben lisenin ilk sınıflarında, tatil günlerinin bir kısmını Köy Enstitülü arkadaşlarımla birlikte geçirir, bu müesseseleri, bünyeleri ve mensuplarıy

la, çalışma tarzları ile derinden ve yakından tetkik ederken, Naim Tirali, birtakım sol cenah hikâyeleriyle bir arada san'at sohbetleri (!) yapıyor, Köy Enstitülerini, o zaman pek bol olan solcu dergilerden tanıtıyordu. Halkevlerini de, Beyoğlu kaldırımlarında geçen maceralarını, yani hikâyeciklerini okuduğu kürsülerden..

İnsan düşüncesinin, pratik hayatın rüyası olduğunu söyliyen filozof, bu örnekler nazara alınırsa, galiba haklı.

Hem sonra Türk köyünü ve köylüsünü Makal'ın ve Baykurt'un gözlükleriyle gören amatör idealistlerden artık, bu gözlükleri bırakıp, gerçekleri, doğrudan doğruya çıplak gözle görmeleri beklenir.

Bazı kimseler, servetleri dile düşmesin diye sosyalist geçinen bazı toprak beylerine ve fabrikatörlere benziyorlar nedense. Değil mi Bay Naim Tirali..

Hâlâ uyanmıyacak mısınız, göz kapaklarını delen güneşlere rağmen?.

7 Temmuz 1961

GENÇLİĞİN UYANIKLIĞI

Millî Türk Talebe Birliğinin, komünizmi ve komünistleri takbih eden tebliğini okuduğum zaman, hâtıralarım arasında bulunan büyük heyecan ve fikir kaynaklarından birinin havasını yeniden teneffüs eder gibi oldum.

Öğrencilik ve ilk gençlik senelerimizin bir kısmını çatısı altında geçirdiğimiz Millî Türk Talebe Birliği, kuruluşundanberi, milletimize düşman ideolojilerle ve bilhassa komünizmle mücadeleyi şiar edinmiş teşekküllerin en önde olanlarından biriydi. O, ateşli Türkçülük idealiyle dolu «Birlik» Mecmuası, bir zamanlar Nâzım Hikmet'lerin, Sabahattin Ali'lerin, Aziz Nesin'lerin öncülük yaptığı, «Görüşler» «Zincirli Hürriyet» «Yol» «Yığın» «Hür Gençlik» «Marko Paşa» «Barış» gibi bir sürü kızıl kuyrukla savaşa girişen milliyetçi üniversitelilerin bayrağı halindeydi. Millî Türk Talebe Birliğinin komünizme karşı mücadeleyi fikir ve ciddî bir mesele haline getiren arkadaşlarımızın yaptığı geceli gündüzlü çalışmaları, hiç unutamadım. Ancak itiraf edeyim ki bu komisyon çalışmalarına ara verildiği kısa bir zaman, içlenmekten kendimi alamadım. Rejimin buhrana sürüklendiği ve bir inkılâp yaparak intikal rejimine girdiğimiz günlerde, milleti

şarsan politika cereyanları arasında komünizm konusuna gereği kadar alâka gösterilmedi. M.T.T.B. nin dünkü gazetelerde yayınlanan tebliği, uyanık Türk gençliğinin tam zamanında yükselmiş bir «dikkat» alârmı olarak değerlendirilmelidir.

Milliyetçi Türk gençliğinin durumu kollayan, sinsi ve açık kıpırdanışları dikkatle takip eden ihtiyatkâr sükûtunu bir alâkasızlık zoannederek, meydanı boş bulmuşcasına küstahlığı arttıranlar herhalde artık kendilerine gelmiş olmalıdırlar.

O kadar «ileri» gittiler ki, kendilerine uymıyan herkese «geri» demeğe başladılar. Atatürk'ün «Türk âleminin en büyük düşmanı komünistliktir, her görüldüğü yerde ezilmeli» sözünü gazetemizin bir köşesine şeref vermesine bile tahammül edemediler. «Bu da ne demek?» «komünizm de nedir?» «Türkiyede komünist mi var?» gibi yalancı ve tuzakçı tekerlemelerle bize hücuma yeltendiler. Komünistlerle mücadelede bizi âdeta yalnız bırakmak istiyorlar, gençliğin bu konudaki beyanatlarına kendi gazetelerinde yer vermek istemiyorlardı. Hattâ ilgili ve yetkili kişilerin beyanatlarından komünistlere dair olan kısımlar çıkartılarak yayınlanıyordu. Bu bahiste, içinde bulunduğumuz günlerin basın hayatından misaller vermek güç değil.

M.T.T.B. tebliğindeki en mühim hususlardan biri de işte bu dikkatin ifadesi olmasıdır. Bazı basın mensuplarının komünizm propagandası yap-

maktan sanık belli bir yazarı hakkındaki garip tutumlarını protesto eden genç üniversitelilerin ikazı sanıkların mahkemeye intikal etmiş olan durumlarından ziyade bu misalin ortaya koyduğu telâş üzerinedir.

Bilmek lâzımdır ki Türk gençliği bütün içtimaî hareketlerinde isteklerinin ve mesuliyetlerinin hudutlarını tayinde çok kontrollü ve çok hassastır.

Bu sebepledir ki katıldığı kitle hareketlerinin hiç bir şekilde istismar edilmesine, meselâ Kore'de olduğu gibi komünist oyunlarına âlet edilmesine imkân ve fırsat vermez. Aksine, heyecan ve fikriyatına iştirak ettiği her kitle hareketinin tam şuuruna sahiptir ve bunun ideolojik, hukukî ve vicdanî hudutlarını tecavüze müsaade etmez. Elbette Türk gençliği fikir hürriyetinden yanadır. Ama komünizm.. aslâ!.. Zira Türk genci bilir ki komünist hürriyeti ister, yoketmek için..

8 Haziran 196.

SOLCUNUN OBURLUĞU

Dikkatli bir çift göz ve zekâ, Türkiyede cereyan eden hâdiseler üzerine fikir yürütenlerin iç yüzlerini tanımakta güçlük çekmez. Bazı yazarların gizli kanaatleri, temayülleri, saklı ideolojileri hakkında kesin bilgi sahibi olmak istiyenler, o yazar hakkında söylenip yazılanları değil de doğrudan doğruya onun yazılarını, ama dikkatle okumalıdırlar. Ancak şu şekilde şahıslar ve fikirleri hakkında doğru malûmat sahibi olabiliriz.

Meselâ, bugünlerde bazı solcu yazarlar, Kurucu Meclisteki Anayasa münakaşalarını bahane ederek, bu mevzu üzerine mecliste konuşma yapanların bir kısmını itham etmekte ve tasarının hiç sosyalist olmadığını ileri sürmektedirler.

Sadece bu müşahede bile solcuların sol fikirler bakımından ne kadar obur iştihaya sahip olduklarını ortaya koymaktadır. Bir çok defa söylediğimiz gibi solcu, solculuktan doymaz. Doymuyor. Daha sosyalizm. Biraz daha sosyalizm. Daha daha sosyalizm, hudutsuz sosyalizm istiyor. Bunların bir yerde, bir hudutta durdukları görülmemiştir. «Bu kadar yeter» bunlar için daima azdır. Onlara hiçbir şey yetmez.

İddialarına bakılırsa bugün devlet siyasî bir

vakıa olmaktan çıkmış, iktisadî bir müessese haline gelmiş. İşte sosyalizm bu değişikliğin ifadesi imiş. Sevsinler. Ne olur biraz daha cesur olsalar. Deseler ki bu modası geçmiş bir Marksizm ifadesidir. Bal gibi marksizm, Ne sosyalizmi, hangi sosyalizm? Bunlar herkesi kör, âlemi sersem zannediyorlar. Biçare kültürsüz kafalar... Hayata «kapital» in dört sayfası ve tekerlemeci şairin üç mısraı arasından bakınca elbette dünya'yı bu kadar görürler.

Bir de kalkmış Anayasada sosyalizmin (s) si bile yok derler. Doymazlar tabii. Bunlardan biri geçenlerde «eskiden sos bile diyemezdik şimdi sosyal diyebiliyoruz» diye mırıldanmıştı. Görüyorsunuz aralarında fark yok. Gidiş hep ayni gidiş. Hep bu canavar iştiha... Daha fazlası, daha fazlası... İşte «sosyal»i de aştılar. Sosyalizm diyebiliyorlar. Peki şimdi istedikleri ne? Sosyalizmi de az bulduklarına göre daha ne istiyorlar? Neden cesur olamıyorlar bu fikir kahramanları. (!)

6 Nisan 1961

SOSYALİST GURUPLAR

27 Mayıs hürriyetinin neticelerinden biri de Türk toplumu için yeni sayılabilen «guruplaşmalar» dır.

İnkilâbın sadece maksat ve mânasını ihtilâl şartlarına göre tanzim eden üniformalı idarecilerin, kültür hareketlerine tanıdığı serbesti, yeni bir sosyalist partinin ve sosyalist gazetelerin kurulmasına imkân verdi.

Bu durumu, sosyalist (sosyal?) gazetelerden birinin tanınmış aşırı sosyalist bir yazarı şöyle izah ediyor: «Eskiden «SSS» bile diyemezdik, sonra korka korka «sos» diyebildik, şimdi rahatça (Sosyal) diyebiliyoruz.»

Bu, yazara göre sosyalizm de bir «son» değildir. İlk kademedir.

Nitekim bundan 7 ay kadar önce gazeteciler cemiyetinde inkılâbın getirdiği hürriyet havasını istismar etmek isteyen biri ortaya çıkarak: — Türkiye'de artık müdafaa edilemiyecek fikir yoktur, komünizmi bile savunabiliriz» demişti.

Her zaman bu kadarına cüret edilmese bile bugün rahatça bir partinin sol kanadından, solcu gazetelerden ve solculardan bahsedilebiliyor.

Biz de bu çığırı haftalık «Pazar Postası» isim-

li gazetesile Cemil Sait Barlas açmıştı. Barlas'ın bir müddet sonra gene sol fikirleri yaymak üzere kuıduğu bir günük gazete okuyucu bulamıyarak battı.

Daha önceleri sosyalizm maskesi altında ikişer üçer sayı neşredilerek kapatılan bazı dergilerde yazılar yazan perakende solcuların birkaçı şimdi Kasım Gülek'in çıkarttığı «Tanin» adlı sosyal (?) gazetede toplanmış bulunuyorlar.

Bu arada şu hususu hemen itiraf edelim ki 27 Mayıs inkılâbının bu tarz guruplaşmalara fırsat vermiş olması son derece faydalı olmuştur.

Çünkü böylece efkârı umumiye memleketteki sol faaliyeti kültürel olarak kontrol edebilmek imkânına kavuşmuştur. Gizliliğin ve yasakların husule getirdiği merak sayesinde bir cazibe kazanan fikirler bu suretle yer altından gün ışığına çıkar ve kanun zoru ile kapatılmak yerine sol gazeteler okuyucu bulamayarak kendi kendilerini kapatırlar, batarlar. Müşahede edildiği üzere batan ve çıktığı günden itibaren sür'atle tiraj kaydeden solcu gazetelerin kaderleri meydandadır.

Gerçekten Türk milleti için ne mes'ut bir tecellidir ki, bu kabil neşriyat bu nam altında okuyucu bulamamaktadır. Aşırı solcu yazarlar da bu realite ile karşılaştıklarından, ya türlü maskaralıklar yaparak yahut zümre ihtilâflarını körüklemeye çalışarak, kitleleri itham ederek, küfürle kinle karışık

politik gansterlikler yapmak suretile okuyucu bulmağa gayret sarfederler. Etsinler. Ancak bizim bilmek ve görmek istediğimiz bir husus var: Bu bir kısım solcu «?» aşırı solcu «?» yazarlar neden hâlâ maskeli çalışmakta devam ediyorlar? Neden hâlâ «biz buyuz» demekten çekiniyorlar?

Tehlike işte buradadır. Türk aydınları, kendilerile açıkça münakaşa edebilmek için bunların hüviyetlerini gizlemiyecek kadar olsun cesur olmalarını bekliyorlar.

Bu mevzuda üniformalı inkılâpçılardan beklediğimiz bir şey daha var. Büyük sanayi hareketlerinin eşiğinde ve sosyalist guruplaşmalar arasında beynelmilel bir casusluk şebekesi halinde çalışan komünistleri sosyalist fikirlerden ince ince ayırmağa ehil ihtisas mahkemelerinin kurulmasına zaruret hasıl olmuştur. Bu mahkemelerin teşkili Türk milletini sevindirecek ve fikir hürriyetinin tam mânasile gerçekleşmesine imkân verecektir.

11 Mart 1961

«SOL»DAKİ KAVGA

Hürriyet ne güzel şey; aradan yasaklar kalkınca, tazyik ve takiple yaşıyan, gizlilikte kuvvet kazanan «Sol» cular birbirlerine düştüler. Bir kavga koptu. Hem de ne mahalle kavgası... Meşhur solcular küfürle, hakaretle, «Taş» la, «Çamur» la biribirlerine hücum ediyorlar. Fikir? Fikir ne gezer? Hangi fikir? Hangi kafada?

«Ne iğrenç yüzler örtermiş bir incecik perde?»

Şimdi ünlü solcu yazarlar biribirlerinin maskelerini düşürme yarışındalar. Bir, kör ve sağır döğüşüdür gidiyor. İşin asıl garip tarafı bu sokak çocuklarının, kendilerini seyredenleri hesaba katmamalarıdır.

Oysa ki bütün Türk efkâr-ı umumiyesi bunları şimdi ibretle takip etmektedir. Bu kafalar mıydı, millete fikir vermek isteyen? «Solculuk şöyle iyidir, böyle iyidir» diyenler bu adamlar mıydı?

Bu nasıl fikir ki, bu fikre inanan insanların karekterinde bir seviye meydana getirememiş? Şunların biribirlerine karşı, aydınlar nezdinde sarfettikleri kelimelere bakınız. Ciddî bir fikir adamından beklenen şeyler mi bunlar?

Tabiî bizim için bu kavgada ve meselede yeni bir şey yok. Biz bu adamları iyi tanımaktayız. Ve

hâdiselerin onları herkese içyüzleriyle tanıttığını görmekle de seviniyoruz. Çünkü onlar Türk aydınlarıyla açıkça ciddî bir münakaşayı hiç kabul etmemişler, en mühim memleket meselelerini ve şahsiyetleri alaya almak yahut çamura batırmak istemişlerdir.

Bu sebeple memleket aydınları, bu beylerin başka meseleleri ortaya koymak isterlerken de ne derece ciddî, akıllı, haysiyetli olabileceklerini ve kendilerine ne derece itimad edilebileceğini belirtmiş oluyorlar. Zavallı çocuklar!..

17 Mart 1961

«SOSYALİZM» VE BİZİMKİLER

Günün mevzuunu konuşuyorduk: Sosyalizm'i. Dostum sordu: «Bunlar dedi - bizdekilerini kastederek - madem ki sosyalisttirler, öyle ise neden bir sosyalist partiye girmezler?» Sual cidden enterasandı. Cevabını vermek kolay olmuyordu. Öyle ya sosyalizm suç değildi. propagandası serbestti. Bazı yazarlar açıkça sosyalist olduklarını yazıyorlardı. Memleketimizde tamamen hür bir hava içinde ciddî bir sosyalist parti de kurulmuştu. Bu partiyi beğenmiyorlarsa daha iyisini de kurabilirlerdi. Neden bundan çekiniyorlar? İlk sualin cevabını gene bir başka sualle cevaplandırmak zorunda kalıyoruz: «Acaba bunların sosyalizm'i aşan, gizlemek zorunda oldukları bir başka fikirleri mi var?» Sosyalizm kelimesini bir kamuflaj vasıtası olarak mı kullanıyorlar?.

Sayın Peyamî Safa'nın «Sosyalizm» üzerine yazdığı yeni neşredilen kitabı tam zamanında aydınların ve halkın fikriyatına sunulmuş oldu.

Çok rahat bir üslûpla kaleme alınan veciz ifadelerle komprime fikirler ve tenkitler halinde hazırlanan «Sosyalizm» kitabı gerçekten bu günlerde şiddet kazanan bir fikir ihtiyacını karşıladı.

Bu dikkat ve itina eserini tetkik edenler sadece 1961 Türkiyesinin mevzuu haline gelen «Sosyalizm» üzerine sadece derli toplu bilgiler edinmiş olmıyacak ayni zamanda bizde sosyalist geçinenler-

den bir kısmının bu konuyu ne derece bilmekte ve yazmakta olduklarını ortaya koyacaktır. Şüphesiz bazı maskeleri düşürecektir, bazı perdeleri kaldıracaktır bu kitap. Bazı kirli suratlar, bazı cahil kafalar meydana çıkacaktır.

Sosyalizm nedir? ne değildir?

«Sosyalizm» bu ise, şu yazarın senelerdenberi vatandaşları iknaa çalıştığı fikrin adı ne? Sosyalizm mademki şu değil, öyle ise şu soytarılık yazarının, yahut şu taşlamacı fıkracının anlatmağa çalıştığı ne? Meğer bizimkilerin yeni diye takdime çalıştığı şu fikir ne kadar da eski, modası geçmiş bir sosyalizm imiş. Ya, çiğnene çiğnene çürük sakıza dönmüş olan şu çeşit sosyalizm'i bu çeşit bir dahiyane (!) plân halinde ileri sürmek isteyenler?...

Peyamî Safa'nın «Sosyalizm» isimli kitabı bütün bu istifhamları, nida haline getirici anahtar fikirleri ihtiva ediyor.

Batılının kültür tarifine uygun olarak «Sosyalizm» kitabı, okuyucusuna, sosyalist kültürü ana hatlarını, unuttuktan sonra unutulmıyan şey olarak yeni nesle sunmaktadır.

Bu serinin devamını temenni etmekteyiz. Günümüzün büyük fikir cereyanlarını özetliyerek bütün esprisiyle genç aydınlara ve halka takdim etmek büyük hizmettir. Sayın muharriri tebrik ederiz.

21 Mart 1961

DİKKAT SOL'A BAK!

Bugün, her zaman olduğundan daha fazla dikkatli yaşamağa mecburuz. Bir inkılâp, çok süratli, değişik bir inkılâp havası içindeyiz. Üniformalı inkılâpçılar, milletin istiklâl ve hâkimiyet iradesini temsil etmek suretiyle dışta ve içte memleketin selâmeti için geceyi gündüze katarak çalışıyorlar. Hudut boylarında Mehmetçik, parmağını silâhının tetiğinden ayırmadan göz kırpmaksızın nöbet beklemektedir. İçte, vaziyet hudut boylarındakinden daha az nazik değildir. Aslında intikal devresinde bulunmamıza rağmen, Türk milletinin düşmanları, bu inkılâp havasını bulandırmak istiyebilirler. Tarihimizin çok mühim bir dönüm noktasında çok keskin bir viraj alırken bütün dikkatimizle çevremizi kollamak zorundayız.

Manevî vatan coğrafyamızın bütün kilit noktaları dikkatli bir milliyetçiliğin kontrolu altında bulunmalıdır.

Büyük tehlike, en tehlikeli geçit (sol) dadır. Vatansever Türk milleti fert fert, komünizme karşı tuttuğu mevzilere sımsıkı yerleşmeli, en küçük bir tahrike karşı uyanık olmalıdır.

Hür dünya milletlerinin komünizm cereyanlariyle tehdit edildiği, kâbuslu günler içindeyiz. Dış

ittifaklarımıza nasıl bağlı isek, içteki mânevi cepheyi de öylece takviye etmeliyiz... Milleti bölecek cereyanlara, kardeşi kardeşe düşman edecek tahriklere kapılmamalıyız.

«Gözlerimi kaparım,
Vazifemi yaparım.»

devri geçti. Şimdi «Gözlerimi dört açar, vazifemi yaparım» devrindeyiz; o kadar dikkatli olmak zorundayız.

Hürriyet bayrağının dalgalandığını gören her türlü fikir, fikir meydanlarına sokulmaktadır. Türk aydını, komünizm hakkında bildiklerini hatırlıyarak her defadan çıkan sesin sahibini tanımağa, meselelerini ve fikir diye ileri sürülen şeyleri gözden geçirmeğe mecburdur.

Türk Talebe Birliğinin yeniden neşretmeğe başladığı «Birlik» mecmuasını ve onun ilk sayısındaki anti-komünist havayı görünce çok sevindik. Muhitinde bir zamanlar bizim de vazife aldığımız bu talebe teşekkülünün «Birlik» mecmuasının tarihi, rahmetli doktor Rükneddin Fethi Olçaytu zamanından beri, komünistlere karşı çok şerefli mücadelelerle doludur. Yeni «Birlik» çiler Millî Birlik havası içinde bu şerefli mücadeleye devam azmindedirler. Bu, bugünkü mücadeleci gençliğin ilk vazifesi olmalıdır.

Eski, «Birlik» mecmuası koleksiyonlarından takip edilerek karşı kuvvetlerin bugün nasıl bir tak-

tikle çalışmağa başladıkları araştırılmalı ve gizli düşmanlar, bulundukları mevzilerden bulunup çıkarılmalıdır.

Talebe Derneklerinin komünizmle mücadele komisyonlarının, komünizmle mücadele derneğinin derhal canlandırılması, uyanık cephenin teşkili her türlü neşriyatın bu dikkatle takip ve tasnifi şarttır.

Atatürk, «Her gördüğünüz yerde komünistliği eziniz» demişti.

Milliyetçi Millî Birlik Komitesi ile birlikte «Bütün Türkler Bir Ordu» yuz, demiştik. Şimdi kendi kendimize vereceğimiz ahlâkî emir şu olmalıdır:

— Dikkat; (sol) a bak!..

27 Temmuz 1961

SOSYALİZM MODASI

1960 Türkiyesinde «Sosyalizm» modası rüzgâr gibi geçti. Sosyalizm... şekerden yapılmış bir çocuk düdüğü kadar ömrü oldu bu kelimenin. Ama ıslığı tiz perdeden bir hayli yüksek çıktı. Yarı - münevver telâşlandı, kültürsüz yazar heyecanlandı, büyük kapitalist ürktü, gerçek sosyalizmin komünizme karşı kuvvetli bir iç kale olduğunu bildiği halde bu kelimeyi fikir ve propaganda plânında bir basamak addeden komünist sevindi...

Ne idi o günler.. Herkes sosyalizmi konuşuyordu. Bab-ıâli'de üç aşağı beş yukarı maddî hayat sahasında muvaffak olmuş müreffeh bir iki imza derhal ecir oluverdiler. Bir ecirlik felsefesi, bir istismar teranesidir. başladı. Hem de ecirler çalıştırıp dururken ve alabildiğine adam istismar ederken.. yalnız adam mı? Bu, başka bir mevzu, geçelim.

Şeker düdüklerinden yükselen «sosyalizm» ıslıkları, büyük şehrin duvarlarında akisler yap yapa bir köşede «Viva Castro!» diye çınladı ve dağıldı. İç memlekette; illere, kasabaya, köye ulaşmadan çok kısa bir zamanda unutuluverdi.

(Efendim vaktiyle bu mevzuda «SSS» bile diyemezdik. Zamanla «Sos» demek bir cesaret halini

aldı. Şimdi «Sosyal» diyebiliyoruz. Hattâ «Sosyalizm» diyebiliyoruz..» Diyerek daha da ilerisine heves edenlerin sevinçleri kursaklarında kaldı.

Oysa ki bu kampanyanın devam edemiyeceği belli idi. Heyecan ve telâş sahibi yazarlar memleketi ve halkı iyi tanımıyorlardı. Tanımadıklarını bir kere daha ortaya koymuş oldular. Bilseler, cemiyetimizin realitesini anlasalar böyle zorlamalar yapmazlar, ütopya'yı terkederler, gerçeği görmeğe çalışırlardı. Görseler, yazıhanelerinin başlarına geçtikleri zaman kendilerini «Paris'te bir yazar» zannetmezlerdi.

Reaite toplumun esas unsuru ve karakter hususiyetidir. Eğilip bükülür fakat kırılmaz. Bu unsur, maddenin esası sayılan atom manzumesi gibi toplumun dokusu halindedir. Zorlamakla netice istihsal edilmez. Parçalanırsa manevî çöküntü husule gelir.

Görüldüğü gibi sonunda hep, toplumun karakterine, içtimaî, siyasî, iktisadî bünyesine uygun olan fikir ve sistem galip gelecektir.

Politika, toplumu dağıtmadan bünyenin bu plâstik yapısına şekil verme sanatıdır. «İzm» lerin kaderini bu karanlıkla tâyin etmelidir, modalara değil.

5 Aralık 1960

SOLCULARIN HÂLİ

On yıldan önce Türkiyede komünistler ve sosyalistler muhtelif dergilerde sadece şiir yazar edebiyat yaparlardı. Bir kısmı da mizahı tercih etmişlerdi. Mizah da, şiir de, hikâye de hem fikirleri, kanunlara ve milliyetçi dikkatlere karşı maskelemeğe yarıyor, hem de o zamanki Anadolu'nun fakir, bakımsız, iptidaî, çorak yolsuz ve susuz bünyesini rahatça mevzu edinebiliyordu.

Sonra birdenbire bu edebiyat iflâs etti. Türk köyünü ve Anadolunun gerçeklerini kavrıyan bir iktisadî dinamizm, acıklı şiirler ve hikâyeler devrini kapadı. Böylece solcular mizaha devam ederek bunun dışındaki edebî gruplarını dağıtmak birer ikişer, günlük gazetelere yamanmak zorunda kaldılar.

Buralarda, yani tutunmağa çalıştıkları köşe başlarında gene sosyalist maskeleri takınarak bir takım şeyler yapmak istediler. Ama gruplarından mahrum kalınca tesirleri ve okuyucuları azaldı. Kendilerine göre vazifelerini (!) ifa edemez durumlara düştüler. Doğrusu, memleket meseleleri daha reel ve modern hal çareleri beklerken ve bambaşka bir istikamette inkişaflar kaydedilirken bu beylerin «sosyalizm» ine kimsenin kulak vereceği de

yoktu. Bu sebeple bazı gazeteci solcular perakende çalışmaktansa bir tek günlük gazetede toplanmayı tercih ettiler. Şimdi «Tanin» gazetesine toplanan arasında çatışmalar ve kapışmalar başladı. Grup solcularla diğer gazetelerin perakende solcuları mensupları kendilerini daha kuvvetli görüyorlar, tekler daha dolambaçlı, daha ürkek, daha gizli.

Bize sorarsanız, hepsi birbirinin iç yüzün ortaya koymakta ve maskeler düştükçe okuyucuları da azalmaktadır. İster bir arada, ister teker teker çalışsınlar, bu memleketin realitelerini bilen aydınlar ve halk bunlara yüz vermemektedir.

Böylece bunların, kapitalist bir zihniyetle sosyalist fikirler satarak zengin olma hülyaları da iflâs edecektir. Durumları ortadadır.

15 Mart 1961

KORE ORDUSU KOMÜNİZME «DUR» DEDİ

Güney Kore'nin birsenedir hergün biraz daha Komünizm belâsına doğru sürüklenmesine tahammül edemiyen vatansever Kore subayları, tehlikeye mâni olamıyan zayıf Çang Myon hükûmetini devirerek, idareyi ele aldılar.

İlk haberlere göre, nezaret altına alındığı ve kendisine fena muamele yapılmadığı, hattâ bir rivayete nazaran, Başvekil olarak vazifesine devam edebileceği bildirilen Çang Myon, geçen yıl, talebe nümayişleri ve ihtilâl provaları sonunda Başbakan Rhee'nin vazifesinden ayrılması üzerine yapılan seçimle iktidara gelmişti.

Bu sebeple hâlen Kore'de bulunan Birleşmiş Milletler Askerî Birliği Kumandanı ve Amerikan Birliği kumandanı son hükûmet darbesini tasvip edemiyeceklerini ve seçimle işbaşına gelmiş Çang Myon kabinesini destekliyeceklerini belirtiyorlar.

Buna karşı, şimdilik vaziyete hâkim ve bir askerî ihtilâl komitesi kurmuş bulunan milliyetçi albaylar, hükûmetin komünistlerle ve işsizlikle mücadele edemediğini, talebelerin ve halkın arasına sızmış olan komünist ajanların yıkıcılığını önlemek için kuvvetli bir otoriteye lüzum hasıl olduğunu, bu darbeyi bu maksatla yaptıklarını

ifâde ediyorlar.

Hâdiselerin Kore'de nasıl bir inkişaf kaydedeceği hususunda tahminlerde bulunmak için vakit henüz erkendir.

Fakat muhakkak olan şudur ki' Güney Kore, geçen yıl başlıyan rejim buhranından bir türlü kurtulamamış ve gerçekten gizli ve açık bir komünist faaliyetinin pençesine düşmüştü. Gafil halk kütlelerinin ve saf öğrencilerin heyecanlarını istismar ederek sürüklemeğe çalışan ve Güney Kore'nin içinde bulunduğu iktisadî sefaletten ancak komünizmle kurtulacağı masalını propaganda eden komünistlere «dur«» demek gerekiyordu.

Vatanlarını (sol) dan gelen belânın altında ezilmekten kurtaran Kore'li subaylar bu davada şimdilik muvaffak olmuşlardır. Ancak hür dünyalılar da, rejimin biran önce millî iradeye teslimini istemekte haklıdırlar. Eğer ihtilâlciler taahhütlerini yerine getirirler ve bu müddet içinde de müstakbel hükûmetlerine antikomünist, milliyetçi bir devlet iradesi, mücadele ve mukavemet kudreti armağan edebilirlerse milletlerine en büyük hizmeti ifâ etmiş olurlar.

Komünist düşmanı Korelilere selâm!

17 Mayıs 1961

BU RADYO BİZİM DEĞİL

Sağlam çatılara konup, dumanı tüten ocakları viraneye çevirinceye kadar öten bir baykuş var; «Bizim Radyo».

Moskof peyki Polonya'dan durup bütün hür memleketlere göre sesinin tonunu ve zehirinin dozunu ayar eden bu meş'um radyo, kurulduğu gündenberi, aziz Türkiyemizi de hedef seçmiştir.

Demokratik memleketler halklarını ve bu memleketlerdeki muhalefet hissiyatını otoriteye karşı tahrik eden, milletin değer hükümlerini ve sevilen şahsiyetlerini tahribe ve anarşi yaratmağa çalışan bu radyo, iftira dalgasına aldığı topluluklara kendisini hep «Bizim Radyo» diye takdim etmektedir. Aslında hitap ettiği her cemiyete yabancıdır. Bu radyo asla «Bizim» değildir. Tamamen bize düşmandır.

Bir ay önce övdüğü fikir ve şahsiyetlere bir ay sonra sövmektedir.

«Bizim Radyo» nun hür dünya için yegâne faydası radyoların ve televizyonların önemini ortaya koymasıdır.

Türkiyemiz için de bol ve ucuz cihazlarla televizyon tesislerine sahip olmak zamanı gelmiştir. Hattâ bu konuda çok geri kalmışızdır. Bilmek

lâzımdır ki, Türkiyede halkın zevkine ve arzusuna göre ve milletin kültürel kalkınmasını gaye edinen bir programla kurulması icabeden televizyon ve radyo istasyonları mutlaka köylünün okuması, yazması için girişilen çalışmalardan daha faydalıdır.

Okuma, yazma öğrenen köye gazeteyi gönderdik diyelim. Bu, kâfi kültür verir mi? Halbuki radyo ve televizyon göz ve kulak doldurarak bütün medeni kültürü halkın evine ulaştıran en kolay mekteptir.

Bir yandan okuma - yazma seferberliğine devam edilsin, fakat halka göre, halk için ve halkla beraber çalışacak olan radyo ve televizyon hepsinden mühimdir.

Sözde Bizim (!) Radyolarla, bu baykuş sesleriyle mücadelede de en kuvvetli vasıta budur.

4 Haziran 1961

VİVA CARDONA!

Antillerin kanlı incisi Küba'da karşı ihtilâl başladı. İki yıl önce hükûmeti devirerek onun yerine icrayı hükûmet etmek isteyen Fidel Castro'ya karşı ayaklanan Küba vatanseverleri bütün dünyanın gözü önünde, memleketlerine sokulmak isteyen komünizme karşı savaş açmakla Sovyet Rusya'nın bu hafta içinde fezadan gelen propaganda balonunu bir hürriyet çığlığı ile patlatmış bulunuyorlar.

Talihsiz Macar Milliyetçilerinin zulüm tanklarına fışkıran kanları kurumadan Küba'da beynelmilel komünizme ve zulme karşı şahlanan hürriyet aşkı, bu zalim ideolojiyi, hem de bir feza denemesi ardından keskin köpek dişlerini göstererek dünyayı tehdit ettiği bir sırada can evinden vurdu.

Küba'yı gene bir ihtilâlle ele geçiren Fidel Castro, bu ülkeye hürriyet getireceğini vaadetmişti, getirmedi. Küba halkının millî iradesine hürmet edeceğini söylemişti, etmedi. «Ben dindar bir katoliğim, dine saygım var» demişti, idareyi ele geçirince «din halkın afyonudur» gibi bir komünist tekerlemesini tekrara başladı. Adaleti gerçekleştireceğini ifade etmişti, gerçekleştirmedi. Öldürdü ve tevkifler yaptı. Bütün komünist düşmanlarına karşı cephe aldı. Milliyetçileri hapsettirdi ve kızıl-

lara mevki verdi.

Gene de milliyetçilerden ve dindar Küba halkından çekindiği için gizli maksadını açığa vurmakla güya tedbirli hareket ederek, kurmak istediği komünist idareyi «sosyalizm» maskesinin ardına sakladı ve sosyalist bir cumhuriyet tesis edeceğini söyledi. Bütün beynelmilel âlemle, Küba dostlarıyla ilgilerini keserek komünistlerden iktisadî yardım kabulüne hazırlandı. Beraberce ihtilâl yaptığı bir kısım arkadaşlarını tasfiye etti. Birleşik Amerika ve hür dünya liderleriyle temaslarını keserek Sovyet imparatoru Kruçev ile dostluk kurma yoluna gitti.

Bütün bu hareketler uyanık Küba halkının gözünden kaçmadı ve tam Sovyet Rusya peyklerinin kiralık idarecilerini bir feza zaferi ile sarhoş ettiği sırada daha da küstahlaşması muhtemel olan Castro'ya ve onun zulüm ortaklarına karşı isyan etti.

Şimdi Küba'da, idam duvarları üstüne yazılan «Viva Castro» yazıları karalanmakta ve Küba sokakları «Viva, jose Miro Cardona!» diye çınlamaktadır.

Bu sadâ dünya'nın bir köşesinde, 44000 klm'lik bir adada yükselen hürriyetin ,milliyetçiliğin ve millî iradenin sesidir. Veyl Komünistlere!...

20 Nisan 1961

KENNEDY'NİN CESARETİ VE KÜBA

Üçüncü dünya harbinin içindeyiz. Bu muhakkak. Günümüzde buna umumiyetle soğuk harp deniliyor. Evet ama bütün cephelerde soğuk değil. Yer yer, zaman zaman çok ateşli muharebeler cereyan etmektedir. Bu muharebeler «mevzii çatışmalar» şeklinde ifâde edilemez. Zira oralarda sadece halklardan bir halk değil bütün hür dünya çetin imtihanlar geçirmekte ve hürriyet cephesi, Sovyet imparatorluğuna karşı en mühim kozlarını oynamaktadır.

Ancak hemen ilâve etmek gerekecektir ki bu ateşli cephelerde çarpışanlar her zaman o cephenin insanları olarak «Hürriyet» i seçen büyük çoğunluk ile «zulm» ü seçen fakat haksız kuvveti elde bulunduran küçük azınlıklardır. Ama dolayısiyle bu kanlı maceralar üstünde çarpışan iki zihniyet iki dünyadır. Açık hakikat şudur, Dünyanın her tarafında zulmü seçen Sovyet imparatorluğu ile Hürriyeti seçen Hür dünyalılar kıyasıya bir savaşa girişmişlerdir.

Sovyet imparatorluğunda bugün tam bir âlim - zalim beraberliği vardır. Ve son günlerde bu kıt'ada âlimlerin fezaya fırlattıkları içinde bir insan bulunan bir roket zalimlerin elinde Hürriyet-

çilere karşı korkunç bir propaganda silâhı haline getirilmek istendi. Yer yuvarlağının her köşesinde komünist çevreler ve bu casusluk sistemine angaje unsurlarla gazeteler bu geniş kampanyaya katıldılar. Roketin fezaya fırlatıldığı gün Kruşçev'in dünyayı silâhsızlanmaya davet etmesi, bu korkunç tehdit, bereket versin, B. Amerika Başkanı Kennedy'nin Küba karşı ihtilâli sebebiyle gösterdiği cesaret karşısında bir balon gibi sönüverdi.

Feza kampanyasına güvenerek Kruşçev'in, Küba ihtilâli dolayısiyle B. Amerikayı nükleer füzelerle tehdit etmesi Kennedy'yi sarsmıştır. Genç Başkan Kruşçev'e verdiği cevapta, Rusların Küba'ya yapacağı her hangi müdahalenin Amerikaya yapılmış telâkki olunarak şiddetle ve silâhla karşılanacağını belirtmiştir.

Daha, Başkan seçilmeden önce bütün dünyanın ve Amerikalıların dikkatini «yeni ufuklar» adını verdiği yeni siyasî dünya görüşü üzerinde toplayan Kennedy o zaman :

«Çağımız icatlar, yenilikler, hayal kuvveti ve kat'i karar devridir. Sizden bu yeni ufkun öncüleri olmanızı istiyorum. Bu daveti, kaç yaşında olursa olsun, kalben genç olanlara — hangi partiye mensup olursa olsun, ruhen zengin olanlara — dinin «kuvvetli ve cesur ol, korkma, dehşete kapılma!» çağrısına cevap verenlere yapıyorum. Yeni ufuk, işte bu meydan okumanın adıdır» diyordu.

«Cesaret» i, Hemingway gibi, «tehlikeler karşısında zerafet» mânâsında anlıyan Kennedy Kruşçev'e verdiği cevapla fikirlerine uygun bir jest yapmış ve Rus tehditlerinden korkmadığını ortaya koymuştur. Batılılara ferahlık veren hâdise budur.

Küba'ya gelince, Kübalıların zulme karşı isyanlarının Macaristan'daki gibi evvelce yerleştirilmiş Sovyet tanklarıyla ezilmesi ateşle bastırılması da muhtemeldir.

Bunu temenni etmeyiz. Küba sadece Kennedy'ye hür dünyaya ümit veren bir cesaret jesti sebebi olmamalı kendi mevzii davâsında da bir muvaffakiyet tecellisi mevzuu olmalıdır.

21 Nisan 1961

HÜRRİYETÇİLERİN AHLÂKI

İçinde bulunduğumuz üçüncü dünya harbinde Sovyet imparatorluğuna karşı hürriyet cephesinin hızını kesen şey bu cephedeki zaaf değildir. Hürriyetin hızını kesen şey hürriyetçilerin ahlâkıdır. Çünkü hürriyetçi, dâvasını hukukla, hukuk yolu ile halletmek istiyor. Yeryüzünde yer yer yangınlar, karışıklıklar çıkarmak suretiyle değil her meseleyi barışçı hal çareleriyle ve Birleşmiş Milletler kanalıyla neticeye bağlamak istiyor.

Küba'daki yeni durum münasebetiyle Sovyetlerin ve Amerika'nın takındıkları tavırlar Rus imparatorluğunun ahlâksızlığı ile demokrasi ahlâkını bir kere daha ortaya koymuştur. Bu ahlâkı ifade eden tutum şudur: Kruşçev'in bütün iddia ve isnadlarına rağmen Amerika'nın Küba işine müdahale etmediği hakikati meydana çıkmıştır. Çünkü Kübada zulme ve antidemokratik idare tarzına isyan eden hürriyetçilerin ilerlemeleri yavaş olmaktadır. Hiç Amerika müdahale etseydi bu kavga bu kadar uzar mı idi? İyi yetişmiş Amerikan komandoları için Castro'yu ve adamlarını devirmek bir günlük işti. Aksine Rusların Küba'ya müdahale etmiş ve vaktiyle silâh yardımı yapmış oldukları Castro çetesinin yeni ihtilâlcilere karşı kul-

landıkları Sovyet yapısı tanklar ve uçaklarla sabit olmuştur. Kruşçev böyledir işte, suçu kendisi işler, günahı başkasına yüklemeğe çalışır.

Hürriyetçilerin ahlâkı hürriyetin inkişafını, ihtilâllerini frenliyor, yavaşlatıyor, neticelerini - Macaristan'da ve Küba'da olduğu gibi - geciktiriyor. Ama sonunda ve bütün cephelerde kazanacaktır hürriyet. Dünyanın her tarafında bütün topluluklar kendilerini kendi çoğunluklarının fikirleriyle idare edeceklerdir. Kennedy haklı; Küba'da da hürriyetçiler mağlûp edilmemişler, son sözlerini söylememişlerdir. Kazanacaklardır.

22 Nisan 1961

LİDERİN KUVVETİ

İhtilâller Küba'yı ıstıraplı bir konu haline getirdi şüphesiz. Antillerin beyaz incisi şimdi yaralı hürriyetin kan damlası halinde. Küba, ikinci bir Macaristan olabilirdi. Olmadı henüz. Sovyet yapısı tanklar bütün adayı çiğnemiş değil. Karşı ihtilâlcilerin sağlam bir köprü başları var. Direniyorlar : «Bu bir keşif muharebesiydi, kazanmak, kaybetmek diye bir meselemiz yoktu. Ama asıl muharebeyi, Kübamızı ve hürriyetimizi kazanacağız» diyorlar. Kennedy de öyle söyledi : «Kübalılar Kübayı kaybetmiş değillerdir. Son sözlerini söylememişlerdir. Kazanacaklardır.» dedi.

Evet, kazanacaklardır. Muhakkak olan şu ki Kennedy Kübalıların ve bütün hür dünyanın kalbini bu yeni hürriyet mücadelesi vesilesiyle bir kere daha kazandı. Şimdi bütün dünya ondan bahsediyor. Birleşik Amerikanın Kennedy gibi zeki, dirayetli, cesur bir lidere ihtiyacı vardı. Hür dünya'nın da böyle bir dosta...

Kennedy'nin kuvveti, ne Sovyet Rusya'nın Gagarin isimli propaganda balonunu patlatması ne de Küba konusu vesilesiyle Kruşçev'i hizaya getirmiş olmasıdır. Bunları nasıl olsa yapacak tı. Çünkü Hür Dünya'nın kudretini anlamıştı. Cesaretin mânâsını biliyordu. Fakat Onun asıl kuvveti zamanımız liderleri arasında ve politikada hemen hemen eşine rastlanmıyan bir şahsiyete, bir «fikir ve hareket» «Düşünce ve hayat» birliğine sahip olu-

şudur.

Daha, Başkan seçilmeden önce, bir seçim propagandası nutkunda :

«Bu milletin tarihi - en parlak ve en solgun sahifeleri - ekseriyetle muhtelif başkanlarımızın, başkanlık hakkındaki muhtelif görüşlerine göre, yazılmıştır... Başkanlık konusunda tahdit edilmiş bir görüş bugün için kâfi değildir. Başkan mevkiinin bütün selâhiyetlerini teker teker tesbit edilmiş olanları hepsini ve bazı, tesbit edilmemiş selâhiyetleri - kullanmağa hazır olmalıdır. Bütün karışık meselelere hükmetmelidir» diyordu. Diyordu ama inanıyor mu idi? Dediği gibi yapabilecek miydi? Son hâdiseler gösterdi ki Kennedy, düşündüğü gibi yapıyordu. Dün gece Başkan'ın yayınladığı bir demeç onun seçimden önce söylediklerinde bir değişiklik olmadığını gösterdi.

Kennedy bu demecinde, B. Amerika'nın Cumhurbaşkanı sıfatıyla Küba'da son günlerde cereyan eden olaylarla ilgili olarak Amerikan Hükûmetinin takip ettiği siyasetten tek sorumlunun kendisi olduğunu bildirmiştir. Başkan bu demecinde, kendisinin bu sorumluluğu belirtmekten hiç bir vakit geri kalmadığını belirtmiştir.

Kennedy, sadece bir idareci değildir. Gerçekten bir muktedir liderdir. Bütün komünist dünyası ondan ürküyor ve onu yıpratma kampanyası açıyor. Kennedy bu propagandayı da yenebilecek durumdadır. Ve yenmelidir.

26 Nisan 1961

CASTRO'NUZU ALIN, BAŞINIZA ÇALIN

Şu gazetelerin haline bakın... Nasıl da kendi kendilerine perişan oluyorlar... Şimdi «Küba bir Sovyet Peyki oldu.» «Küba artık bir komünist ülkedir.» «Castro, komünistliğini ilân etti» diye manşetler veren ve bu hâdise üzerine üzülerek (!) yazılar yazan şu gazeteler bundan on gün kadar önce «Küba'da sosyalistler kazanıyor», «Küba'da sosyal devlet kuruluyor», «Castro kapitalistleri yendi» «Viva Castro» «Yaşa Castro» diye yazmamışlar mıydı? On gün önce Kennedy'nin Küba işindeki gafından, Küba'da meşru bir Castro Hükûmetinin bulunuşundan, Castro'nun kahramanlığından ve yurtseverliğinden bahsedenler şimdi utançlarından kızarmadılar mı?

Bunların bir kısmı gafil. Bir kısmının ise hakikati görmekte geciktiklerini sanmıyoruz. Hakikati görüyoruz ve arzularına uygun olduğu için hâdiseleri maskelemeğe gayret ediyorlardı.

Amerika'ya ve Kennedy'ye çatıyorlardı. «Kennedy Küba işine karışmamalı!» diyorlardı. Aslında bunlar da Amerika'nın Küba'daki karşı ihtilâli maddeten desteklemediğini, eğer desteklese Castro çetesinin 24 saat içinde hesabını görebileceğini biliyorlardı. Fakat Moskova radyosuna paralel bir istikametten konuşmağa memur idiler. Onun için Castro'ya alkış tutup, Kennedy'ye sövmekle vazifelerini (!) yaptılar.

Bununla da kalmadılar daha o zaman Küba'nın bir Sovyet peyki olma yolunda bulunduğunu açıkça ortaya koyanlara, bu arada gazetemize çattılar. Küba'nın bir Rus peyki olduğunu anlamak için ille yörüngesine girmesi mi lâzımdı. Elbette... Çünkü bu kazanılmış bir zafer olacaktı... Sonra da üzüntülü rollerle sırf şakacıktan bir «eyvah (!)» la başlıyarak «gördünüz mü Küba işte peyk oldu-» diye bitireceklerdi. Öyle yaptılar. Bu kadarla da yetinmiyecekler. Gene Amerika'ya çatacaklar Küba'dan başka sıra nereye geliyor ise orada da Rus müdahalelerini Amerika'nın politikasına karşı meşru gösterebilmek için yeni oyunlara hazırlanacaklar.

Ama... Artık az kalmıştır. Bütün demirperde cephelerinin hep birden çökertileceği günler yakındır. Küba'da ve bütün zulüm ve esaret bölgelerinde bu defa mağlûp edilmiyecek, ezilmiyecek, istiklâl mücadeleleri başlıyacaktır. Biz inanıyoruz: Kennedy'nin dediği gibi «Kübalılar henüz son sözlerini söylememişlerdir.» Kübalılar ve bütün komünist imparatorluğu halkları...

Castro, Küba'nın artık seçimlere paydos ettiğini ve sosyalist bir devlet kurarak komünizmi seçtiğini ilân etmekle aynı zamanda kendisinin ve çetesinin ölüm fermanını imzalamış bulunuyor. Sonu yakındır. Hayranlarına gelince onlar da Castro'larını alsınlar, başların çalsınlar!..

5 Mayıs 1961

Laos'da mütareke şartları hüküm sürüyor... Küba, ateşini içine hapsetmiş, daha büyük indifalara hazırlanan faal bir volkan gibi şimdilik kendi kaderine terkedilmiştir. Şimdi beş kıt'anın projektörleri Akdeniz üzerinden bir adaya, Kıbrıs'a çevriliyorlar. Çünkü Moskova radyosu bugünlerde Kıbrıs'ı yeni bir soğuk harp sahası olarak seçti. Adaya müteveccih günlük neşriyata başladı. Bunda bir iş var... Burada birşeyler oluyor.

Gerçekten Kıbrıs'ta fırtınadan önceki sessizliği andıran bir sükûn vardır. Adayı saran sis perdeleri altında bazı oyunlar oynanıyor. Gizli ve açık oyunlar. Görünüşe bakılırsa Kıbrıs yeni anayasasına göre umumî seçime hazırlanmaktadır. Fakat bu hazırlığın altında kendilerine müsait vasat arıyan iki ideolojinin kıyasıya kavgası cereyan etmektedir.

Beynelmilel Komünizm, Kıbrısta yeni bir imkân deniyor. EOKA vasıtasıyla yeni silâhlı bir hareketle ele geçiremediği adayı Kıbrıs Komünist partisi vasıtasıyla ve seçim yolu ile kazanmak istiyor. Bunun için Komünistler Kıbrıs'taki işsizlik krizinden sıkıntıya düşmüş olan işçi kitlesini istismar ederek politikaya müessir olmak için çalışıyorlar. Bu bahiste Kıbrıs Komünist Partisi, Kıbrıslı işçi-

ler EOKA ve Moskova radyosu el-ele vermişlerdir.

İşin asıl dikkate değer tarafı, Komünistlerin, mevcut hükûmetten yardım ve himaye görmekte olmalarıdır. Kesif işçi bölgelerinde belediye seçimlerini Komünistlerin kazanmasında hükûmetin yardımcısı olduğu iddia edilmektedir. Bu nasıl ve niçin mümkün olmaktadır?

Kıbrıs'taki Türklere antikomünist Rumlar komünizm tehlikesine karşı birleşik bir cephe kurmak için meseleleri gözden geçirmek lüzumunu hissettiriyorlar.

Kıbrıs bugün, sadece bir Akdeniz adası olmaktan çıkmış hür dünya'yı alâkadar eden mühim bir «hakimiyet üssü» haline gelmiştir. Ayni sebeplerle ve bize yakınlığı itibariyle ve milletimizin bir parçasına sinesini açmış olmakla Kıbrıs, bizim için hayati ehemmiyeti haiz bir millî müdafaa mevzuudur. Bu bakımdan Kıbrıs adası «Türkiye'nin Kübası» demektir. Ve ilerde bir Castro belâsına maruz kalmamak için şimdiden tedbirler almak ve Kıbrıslı antikomünistleri uyarmak mecburiyetindeyiz.

Koynumuzda bir Sovyet üssüne ve yanıbaşımızda yeni bir Rus peykine tahammülümüz olmamak lâzımgelir. Bizim ve Yunanistanın ve bütün hür dünya'nın meselelerinden biri de Kıbrıstır. Dikkatli olmalıyız.

3 Mayıs 1961

YENİ BİR ÇIBAN BAŞI

Yer yüzünün üç köşesinden Laos, Küba ve Cezayir'den yükselen üç el silâh sesi uyuyan Hür Dünya'yı uyandırdı. Dördüncü infilâk nerede? diyenler varsa onlar Akdenizin bir ucunda karanlık bir manzarada şimdilik sadece doldurulan bir tabancanın şakırtılarına kulak versinler. Kıbrıs'tan bahsediyoruz.

Yeşiladayı örten sisin ardında bu birdenbire başlıyan zoraki sükûnu pek hayra yormak mümkün değil. Dikkatleri Kıbrıs üzerine toplamakta faydalar var.

Merak etmek ve dinlemek hakkımızdır: Yavru Vatan'da neler oluyor? Kıbrıs bütün Hür Dünya için yeni bir «hürriyet veya komünizm» mevzuu haline gelmiştir. Türkiye için ayrıca ve daha mühim olarak, Kıbrıs, emniyetimiz veya düşmanlarımız bahsinde, bir huzur kalesi, yahut kaybı çok düşündürücü bir «köprübaşı» konusudur.

Bu bakımdan asla ihmal edilemiyecek olan Kıbrıs adasını saran esrarlı karanlığı dikkatli bakışlarla delip geçmek gerekiyor; haberler iyi değil. Kıbrıstaki A.K.E.L. komünist partisi bütün gücü ile seçime hazırlanıyor. Üstelik anlaşılmaz bir şekilde bu parti Kıbrıs Hükûmetinden yeni tavizler kopartıp faydalar sağlıyor. Nitekim Kıbrıs'ın 6 büyük kazasından üçü olan Limassol, Larnaka ve Mağosa'da Belediye seçimlerini komünistlerin kazanmasında A.K.E.L. in gayretleri kadar hükûmetin temin ettiği kolaylıklar ve himaye de rol oyna-

mıştır.

Bu faaliyetin yanısıra komünistler kesif işçi muhitlerinde de para ve emek sarfediyor, **işçi ekseriyetini** sola çekmeğe uğraşıyorlar. Şimdi, Haziranda Cenevrede toplanacak olan Beynelmilel Çalışma Kongresi (İ.L. O.) nde Kıbrıs işçilerini temsil edecek olan delege seçimi için kampanya açılmıştır. Komünistler delege seçiminde çok azılı bir komünist olan Andreas Zıartides adındaki adamın kazanması için çalışıyorlar. Bu adam kazansa bile İ.L.O. nun kendi tüzüğüne göre bu delegeyi kabul etmemesi beklenir ve beklenmelidir. Zira Beynelmilel Çalışma Kongresine komünist delege katılmasına İ.L.O. tüzüğü imkân vermemektedir. Bununla beraber komünistler bu mevzuda da hükûmetten yardım göreceklerini umuyorlar. Onlara bu ümidi veren nedir ve kimdir? Bu gün Kıbrıs'lı antikomünistlerin ve A.K.E.L. ile hiç ilgisi bulunmıyan bütün Türk Cemaatının endişesi işte budur. Halen A.K.E.L. e karşı Türk ve Rum cemaatı arasında, Kıbrıstaki komünizm tehlikesine karşı birleşme ve millî partilerin işbirliği çareleri günün konusudur. Buna inanmak ve bu teşebbüsü alkışlamak isteriz. Ancak bu suretle Kıbrıs, Akdenizde bir barış ve emniyet adası olarak kalır. Komünizm felâketine karşı birleşmiş bir Türk - Rum hürriyet ve cumhuriyet cephesi ancak bu sayede, barışı tehdit eden bu tehlikeli silâhın şarjörünü boşaltıp Hür Dünyaya rahat bir nefes aldırabilir. Tabiî bütün Batılı'ların ve Türk — Yunan antikomünist **işbirliğinin** de himayesi ile.

27 Nisan 1961

DİKKAT! KIBRIS'A DİKKAT

On bir aydır yurdumuzda cereyan eden hadiseler ve içinde bulunduğumuz intikal rejimi, Türk efkâr-ı umumiyesini kendi iç meseleleriyle meşgul etti. Bu arada çok enteresan hâdiselerin dışında dünyada olup bitenler dikkatimizi pek çekmedi. Halbuki çok yakınımızda, sadece Türkiye'yi değil bütün hür dünyayı alâkadar eden bir mesele, çok önemli bir mesele var; Kıbrıs.

Kıbrıs'ı unuttuk mu? Bu günkü siyasî rejimine kavuşması davasını milletçe ve heyecanla dert edindiğimiz bu Yavru Vatanda'da şimdi neler cereyan ediyor? Dünyanın bir köşesinde Laos ve diğer bir köşesinde Küba hür dünyayı tehdit edici olaylara sahne olurken dağınık dikkatleri fırsat bilen komünizmin Kıbrıs'ta sessiz sedasız ne oyunlar çevirmeğe hazırlandığı biliniyor mu? Gözleri karanlığa alışkın dikkatli kimseler için Kıbrıs, fevkalâde ilgi çekici bir konu haline gelmiştir.

Her yerde, ora halkının ve siyasî bünyesinin şekline uygun metotlarla çalışan komünistler, körpe Kıbrıs Cumhuriyetinde hiç beklenmedik bir zamanda bir sürpriz yapabilirler.

Kıbrıs, Cumhuriyete kavuşmadan önce kendi iç meseleleriyle meşgul bulunan Türk cemaati ve liderleri şimdi Kıbrıs'ı tehdit eden beynelmilel komünizmin çevirmeğe hazırlandığı yeni oyunlar

karşısında bu meseleyi esaslı surette gözden geçirmek durumundadırlar ve aldığımız haberlere bakılırsa bu bahiste ciddî çalışmalar yapmaktadırlar. Kıbrıs'ta teşkilâta sahip Akel Komünist partisi rum cemaatından gafil bir kalabalık tarafından destekleniyor ve daha tehlikeli olanı «Ada'nın Yunanistan'a ilhak» heyecanı, «EOKA» tarafından yeniden körüklenerek korkunç bir istikamette Akel'i EOKA ile birleştiriyor.

Dünyanın her tarafında olduğu gibi Kıbrıs'ta da kızılların boş durmadığı muhakkak. Hattâ seçim kampanyasında Akel'i sevk ve idare için hususî surette Rusya'da yetiştirilmiş siyasî (!) lerin gönderileceği söylenmektedir. Kıbrıs'taki işçi kitlesinin de şaşırtılması için bazı gayretler sarfedilmektedir.

Bütün bu meseleler Kıbrıs'lı Türk liderleri ve Akel'e asla iltifat etmiyen Türk cemaatını düşündürmektedir. İki gün önce Lefkoşe duvarlarına yapıştırılan kızıl beyannameler de tehlikeyi ortaya koymaktadır.

Kıbrıs, Türkiye'nin ve hür dünyanın Akdenizde bir müdafaa kalkanı olduğu gibi, doldurulup ansızın bağrımıza çevrilmiş bir tabanca da olabilir.

Öyle sanıyorum ki bugünlerde sayın Dr. Fazıl Küçük'ün Anavatan'a anlatmak istediği şeyler vardır. Kulak vermeliyiz. Bütün Dünya kulak vermeli.

23 Nisan 1961

ORDU VE KOMÜNİZM

Komünizmde ordu, Kızılordu gibi sadece bir zulüm âleti, bolşevik imparatorluğunun istilâ kuvvetidir. Bunun dışında komünizm, daima ve her yerde orduya karşıdır. Komünistlerin istilâ ettikleri yahut bir beşinci kol ihtilâliyle ele geçirdikleri ülkelerde kızıl kurşunların, fener direklerinden sarkıtılan iplerin ilk hedefi ordu mensuplarıdır. Bu durumlarda önceden buna göre hazırlanan ve derhal Kızılorduya intisabeden birkaç satılık adam dışında kalan bütün ordu kadrosu yok edilir.

Bu bakımdan komünistler elegeçirmek istedikleri memleketlerde her şeyden önce, milletin en sağlam kalesi olan orduyu sarsmak için uğraşırlar. Bu plânın ilk merhalesi de ordu ile sivil halkın arasını açıcı, çok sinsî bir propagandadır. Komünist propagandacılar sivil halk arasında anti - militarist bir hava yapabilmek, milletin asker ocağına olan saygısını yok edebilmek, ordu ile toplumun bağlarını koparabilmek için bütün güçleriyle çalışırlar. Bir yandan tarih ilminin bile milletleri biribirine düşürdüğünü, eski hâtıraların harplere sebep olduğunu, orduların barışı tehlikeye düşürdüğünü fısıldarken beri taraftan bir ordu mensubunun adalete konu teşkil edebilecek bir suçunu yakaladılar mı bunu gizli dev operlörlerle âleme ilân ederler. Kendilerine yakın buldukları gazete-

lerle veya gazetecilerle işbirliği yaparak münfetid hâdiseleri ve hatâları ordunun heyeti umumîyesine mal etmeğe çalışırlar.

Bir garnizon çerçevesi içinde cereyan ettiği iddia edilen bazı hâdiseleri, ne kadar inanılmıyacak hâdiseler olursa olsun bir heyecan ticareti konusu haline getirmek çok büyük bir hatâ, kasıt derecesinde bir gaflettir.

Komünistler, şahsî, münferit hatâlardan dolayı büyük zümrelere husumet tevcih etmekte çok hüner sahibidirler. Herkesin işleyebileceği suçlardan birini bir din adamı işlese, bununla bütün din adamlarını, dindarlığı ve din'i hedef ittihaz ettikleri gibi, bir meslek mensubunun hatâsını da bütün meslekdaşlara yüklemekten çekinmezler. Bu bakımdan komünizmin, ordu ile halk arasına kundak sokma faaliyetini nazara alarak, vaktiyle Basın Ahlâk Yasası hazırlanırken, asker ve polis gibi, millî kuvvetlere mensup şahısların, adliyeye intikal eden suçları olursa heyecan ticaretine konu teşkil edecek şekilde gazetelere aksettirilmemesi için Basın Yasasına bir madde ilâve edilmesini istemiştik. Bu teklifimiz de her nasılsa komünizmle mücadele konusundaki diğer tekliflerimiz gibi, sansasyon'a meraklı gazeteciler tarafından müsbet karşılanmamıştı.

Fakat her geçen gün, komünizmin Türkiyede yeni karışıklıklar çıkarma faaliyetine yeni bir

gaflet kapısı açmaktadır.

Ordu, Türk milletinin göz bebeğidir. Ordunun itibarını her vatandaş, kendi şahsi meselelerinin üstünde tutmalıdır.

Yassıadada işkence yapıldığı iddiaları her medenî vatandaş gibi vatansever Türk subayının da tüylerini ürpertir. Böyle iddialar var ise bunları ispat imkânına sahip olanların ilgililere medenî ve hukukî yollarla arzetmesi kâfidir. Bir garnizon içinde, ordumuzun ahlâk ve an'anesine aykırı hareket etmiş bir iki kişi oldu ise, gene askerî terbiye ve ahlâk icabı üstlere bilgi verilir ve susulur. Disiplin dışı hareket eden asker hakkındaki muameleye gene askerî makamlar el koyar. Bu konular mücerret gazetecilik konuları olarak rastgele ele alınamaz.

Türk ordusu, Millet bünyesinin, komünizme karşı koyan kaleleri arasında en sağlam kalelerden biridir.. Onun dışında, ondan habersiz, onun adına yapılmış tarihî hatâlar olursa bunlardan mücerret ve mübarek Türk Ordusunu, bütün vatansever Türk askerini tenzih etmek gerekir.

Unutmayalım. Her zaman ve her yerde bütün Türkler bir ordu, katılmıyan kaçaktır.

7 Ocak 1962

«Bu kitabın içindeki yazılar, Havadis, Son Havadis, Düşünen Adam ve Yeni İstanbul'dan alınmıştır.»

İÇİNDEKİLER

Sayfa Nu.

Fiatı 200 Krş.

